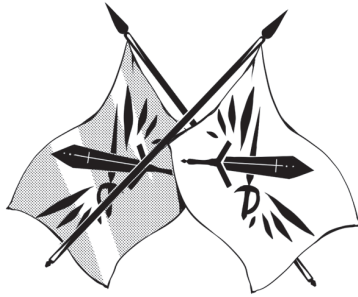

1

สิ่งที่ได้รับมา

“อรุณสวัสดิ์ครับป้าจัน”

เสียงทักทายของกันต์ดังขึ้นภายในห้องรับแขกประจำบ้านขวัญลักษณ์ ชายหนุ่มเดินเกาตีระชะแกรกๆ ลงมาด้วยใบหน้าจั่วเฝ้ายคล้ายกับเพิ่งตื่นนอน หมดๆ เป็นภาพที่เห็นได้ไม่บ่อยนักว่า กันต์ ทำหน้า่วงซึมทั้งที่เข้มนาฬิกา มั่นชั้ไปถึงเลขแปดแล้ว

“อรุณสวัสดิ์จ้าลูกกันต์ ทำไมวันนี้ตื่นสายนักละ คนอื่นเขาออกไปกันหมดแล้วนะ ขนาดเจ้ากานต์ยังตื่นก่อนเราได้เลยวันนี้ เมื่อคืนนอนดึกหรือไง ลูก”

ป้าจันที่นั่งดื่มกาแฟพร้อมกับอ่านหนังสือพิมพ์เอ่ยถามด้วยสีหน้าแปลกใจ หลานชายคนกลางจึงยิ้มแหงๆ

“กีนิดหน่อยนะครับ พอดีว่ามีธุระให้ทำในเกม เลยออฟไลน์ออกมาช้า”

“เอาจริงๆ เลย ดินะว่าวันนี้หยุดเรียน ไม่อย่างนั้นได้สายกันพอดี” ผู้เป็นป้าหันมามองด้วยสายตาตำหนิ “แล้วตั้งแต่กลับมาเล่นไอ้เกมของบริษัท

พี่สาวเราเนี่ย รู้สึกจะติดงอมแงมเหมือนเคยเลยนะ แทนที่จะไปคอยเตือนน้องให้หันมาสนใจเรื่องเรียนบ้าง กลายเป็นเราดันไปเล่นกับน้องด้วยซะอย่างนั้น”

ป้าจันก็บินไปตามประสาเสียจนหลานชายต้องหัวเราะรำ เพราะไม่พอยักหรือที่เขาคะโดนคุณป้าคนสวยสอดเข้าให้ อย่างนี้ นายแสบยิ่งมกึ๋มเดินไปทิ้งตัวนั่งลงข้างๆ และเอนตัวนอนหนุนตักคุณป้าแบบอ่อนๆ

“น่า ผมไม่ได้พาเจ้ากานต์ไปทำอะไรไม่ได้นะ อ้ออย่างผมสองคนก็งานหลวงไม่ให้ขาด งานราษฎร์ไม่ให้เสียอยู่แล้วละ ไม่ต้องห่วงหรือครับป้า ส่วนเจ้ากานต์นะเห็นมันลอยหายไปมา แต่เรื่องเรียนมันก็หายห่วง เอาตัวรอดเก่งจะตายไป แล้วมีผมไปอยู่ดูแลมันให้อยู่ในสายตาตลอดก็ต้องดีกว่าปล่อยไปเจอพวกนิสยเสียในเกมนคนเดียว จริงมั้ยล่ะครับ”

“แห่ม! พุดช่วยกันตลอดเลยนะสองพี่น้อง”

ผู้เป็นป้ากระซอกเสียงใส่ แต่ก้นตักกลับยิ้มว่า

“ก็ป้าสอนให้พวกเรารักกันดูแลกันเสมอไม่ใช่หรือครับ”

“ไม่ต้องมาย้อนอดีตเลยนะคะคุณกานต์”

ว่าแล้วก็หยิกต้นแขนหลานชายเข้าไปเต็มๆ ทำเอานายตัวแสบต้องร้อง
“อูย!”

“แล้วยังไงคะคุณชาย วันนี้คุณชายจะออกไปข้างนอกหรือเปล่านั้น”

ป้าจันเอ่ยถามขณะพับหนังสือพิมพ์และวางลงไปในโต๊ะรับแขกตัวเตี้ยตรงหน้า นายกานต์ที่นอนหนุนตักอยู่เผยรอยยิ้มรับ

“ตอนเที่ยงนัดเพื่อนไว้นะครับ”

“พวกเพื่อนที่มหาลัยหรือ”

“เปล่าหรือ คุณป้าเงาะครับ”

“ตายตาย...”

ป้าจันถึงกับลากเสียงด้วยรอยยิ้มหวาน ใบหน้าแสดงออกชัดเจนว่ากำลังแซวหลานชายอยู่ ซึ่งเจ้าตัวแสบก็เลิกคิ้วขึ้นทันที

“จะแซวอะไรหลานอีกครับ”

“ก็เปล่านี่จ๊ะ แคร้รู้สึกว่าคุณป้าจะได้ยินชื่อหนูแ่งคนนี้น้อยมากๆ ก็

เท่านั้นเอง ท่าทางคนนั้นจะเป็นตัวจริงของใครบางคนเสียกระมังเนี่ย”

คำกล่าวนั้นทำให้หลานชายต้องถอนใจยาว คล้ายจะแข็งที่โดนแสวเรื่องนี้มาหลายรอบจนเกินคำว่า เคยชิน ไปแล้วเสียด้วยซ้ำ

“แล้วนี่นัดกันไปไหนเธอจ๊ะ อย่าบอกนะว่าจะไปสรวีตกันสองต่อสองนะ”

“ใช่ที่ไหนล่ะครับ เธอขอให้ผมไปช่วยงานต่างหาก”

“ช่วยงาน?” ป้าจันเลิกคิ้วขึ้น

“เห็นบอกว่าพี่ที่รู้จักเขาทำงานเป็นคอลัมนิสต์ในนิตยสารวัยรุ่นนะ แล้วเขาอยากได้คนไปสัมภาษณ์ด้วย คุณแบ่งเธอก็เลยขอให้ผมไปเป็นแทนนะครับ”

“ตายจริง นี่หลานชายบ้าดั่งขนาดนี้เสียแล้ว สัมภาษณ์เรื่องอะไรล่ะจ๊ะ”

ป้าจันยิ้มกว้างกว่าเดิม กันตจึงต้องยกมือขึ้นแตะริมฝีปากคล้ายครุ่นคิด

“เรื่องงานสถาปนิกอะไรทำนองนั้นนะครับ เห็นเขาว่าผมทำงานไปเรียนไปได้ด้วย เขาก็เลยสนใจอยากจะขอสัมภาษณ์”

“ผสมกับทั้งหน้าตาดีแล้วก็เล่นดนตรีตอนกลางคืนได้ แถมยังเป็นดาวเด่นของคณะอีก ถ้าป้าเป็นผู้หญิงสาวๆ ป้าก็ต้องอยากรู้เรื่องหนุ่มหล่อคนนี้กับเขาเหมือนกันแหละ” ว่าแล้วป้าจันก็ยิ้มแฉ่ง ส่วนนายกันตหัวเราะซ้ำ “ถ้าอย่างนั้นหนังสือออกเมื่อไรท่าทางต้องไปเหมามาประดับคอลเล็กชันของป้าเสียหน่อยแล้ว หลานชายจะได้สัมภาษณ์ลงหนังสือทั้งที”

“คุณลุงเขาก็ได้สัมภาษณ์ลงพวกหนังสือหรือนิตยสารออกตบtoyบ่อยไม่ใช่หรือไงครับ”

“มันเหมือนกันที่ไหนล่ะจ๊ะ”

ว่าแล้วคุณป้าก็ยกมือขึ้นมาลูบหัวหลานชายคล้ายทั้งเอ็นดูและภูมิใจในตัวหลานคนเก่งที่เธอเลี้ยงมากับมือคนนี้

“แล้วยังไงเขานี้จะทานอะไรมัย ป้าจะได้ทำให้”

“ไม่เป็นไรครับ” พุดแล้วกันตก็ดันตัวลุกขึ้นนั่ง “เดี๋ยวผมก็ต้องออกไปเจอกับคุณแบ่งแล้วละครับ อีกอย่างนัดเจอกันที่ร้านอาหารแถวๆ สุขุมวิทพอดี

“ไว้ไปทานที่นั่นก็ได้ครับ”

“จันหรือจะ ถ้างั้นเอารถไปใช้ก็แล้วกันนะ วันนี้ป่าไม่ได้เข้าร้านจ๊ะ”

“ครับผม”

ก้นตึกมือขึ้นมาตะเบะแบบกวนๆ เรียกเสียงหัวเราะคิกคักจากคุณป้า ได้เป็นอย่างดี เธอเอื้อมมือไปจับแก้มหลานชายก่อนจะขอตัวออกไปดูแลสวนข้างๆ บ้าน ก่อนที่อากาศจะร้อนจนทำสวนไม่ไหว ปล่อยให้เขาเอนตัวพิงเก้าอี้โซฟาด้วยสีหน้าที่ยังง่วงงุนอยู่นิดหน่อย

“เมื่อคืนนี้สาหัสเป็นบ้า เล่นเอาแทบไม่อยากลุกจากที่นอนเลยให้ดินตายสิ”

เขาเอื่อยด้วยสีหน้าอ่อนใจ แม้มันจะไม่ส่งผลกับร่างกายแต่น้อย แต่เมื่อคืนนี้เขาก็เพิ่งจะผ่านสมรภูมิที่แสนดุเดือดในการต่อสู้กับ ควีนออฟโทรน หรือมังกรหิมะ มอนสเตอร์ระดับบอสตัวฉกาจที่มีเลเวลสูงถึง 85 มาหมาดๆ และผลลัพธ์ที่ได้ก็เป็นที่น่าพอใจเสียจนตอนนี้ เจ้าตัวสแบก็ยังคงเผลอรอยยิ้มไม่เลิก

“นี่ไอ เอาไอเท็มที่ฉันได้รับมาเมื่อคืนนี้ออกมาให้ดูหน่อยสิ พอเอาชนะไอ้บอสบ้านนั้นได้เสร็จก็อุ่นวายเสียจนยังไม่ทันได้สำรวจอะไรให้เป็นชิ้นเป็นอันเลย”

ก้นตึกเอ่ยขึ้นพลางหยิบเอาโทรศัพท์มือถือออกมามอง

“รับทราบคะนายท่าน”

A.I. สาวเสียงหวาน ไอ้ ขานรับด้วยน้ำเสียงร่าเริง ก่อนที่ภาพในโทรศัพท์มือถือจะปรากฏขึ้นเป็นลิสต์ไอเท็มจำนวนกว่าห้าชิ้น

“เป็นของระดับ S ทั้งนั้นเลยแฮะ”

ก้นตึกเอ่ยขึ้นพลางไล่นิ้วไปบนหน้าจอโทรศัพท์...

การ์ดมังกรหิมะ (S)
การ์ด สัตว์อสูร ระดับ - ตามผู้บัญชา
พลังชีวิต - 8,000,000
สามารถบัญชาเรียกมังกรหิมะออกมาช่วยต่อสู้ได้ โดยสัตว์อสูรจะใช้หลอด MP เดียวกับผู้บัญชา
ทำไม้ตาย - ไฟนอลบลิสซาร์ด

แต่ใบแรกก็เป็นการดีที่ราคาแทบไม่ได้แล้ว กันต๋มมั่นใจเลยว่าการ์ดใบนี้หากนำเอาไปวางขายในตลาดออนไลน์ละก็ คงมีคนที่ยิ่งกว่ายินดีจ่ายเงินเป็นแสนๆ เพื่อมันเป็นแน่ ซึ่งแน่นอนว่าเขาไม่เียงพอจะเอาของดีขนาดนี้ไปปล่อยในตลาดเด็ดขาด

เวทมนตร์ ไฟนอลบลิสซาร์ด (S)
พลังโจมตี - 50,000 ธาตุ - น้ำแข็ง 쿨ดาวน์ - 300 วินาที
ทำให้ผู้เล่นสามารถโจมตีด้วยเวทมนตร์ ไฟนอลบลิสซาร์ดได้ โดยจะบวกพลังโจมตีเข้ากับค่าพลังเวทมนตร์ของผู้ใช้ขึ้นไปได้อีก (ใช้งานได้เฉพาะผู้เล่นธาตุน้ำ)

อีกสุดยอดการ์ดที่อยู่ในมือก็คือ การ์ดเวทมนตร์แบบใช้งาน ซึ่งหากเป็นการ์ดเวทมนตร์ปกติแล้วมันจะใช้งานได้ทีเดียวแล้วหายไปเลย ทว่าหากเป็นการ์ดระดับ S นั้น สามารถใช้งานได้ตลอดไป ซึ่งแน่นอนว่านี่ก็เป็นการ์ดอีกใบที่น่าจะขายได้ในราคาหลายแสน ซึ่งกันดั้ก็ไม่ได้คิดจะเอามันไปขายแต่อย่างใด ในเมื่อเขามีแหวนเทร่าอยู่ในมือแล้ว การใช้งานการ์ดทุกชนิดในเกมโดยไม่สนใจข้อแม้ใดๆ นั้น ก็ทำให้เขามีตัวเลือกในการต่อสู้มากขึ้น

หมังกรหิมะ (S)

ไอเทมหายากที่ยังไม่ได้ทำการตรวจสอบ
บางที่อาจจะใช้ในการผลิตไอเทมอื่นได้

กระดุกมังกรสีทอง (S)

ไอเทมหายากที่ยังไม่ได้ทำการตรวจสอบ
บางที่อาจจะใช้ในการผลิตไอเทมอื่นได้

ดวงใจมังกรหิมะ (SS)

ไอเทมหายากที่ยังไม่ได้ทำการตรวจสอบ
บางที่อาจจะใช้ในการผลิตไอเทมอื่นได้

และนี่ก็คือไอเทมทั้งหมดที่เขาได้รับมาจากการเอาชนะเจ้ามังกรหิมะ ซึ่งอีกสามชิ้นที่เหลือนั้นล้วนเป็นวัตถุดิบที่ยังไม่ได้เข้ารับการตรวจสอบ แน่นอนว่าวัตถุดิบระดับสูงขนาดนี้เขาคงตรวจสอบมันเองไม่ได้แน่ๆ ต้องฝากให้เจ้าราชาจัดการให้ และหากเป็นไปตามที่คาดการณ์ไว้ เจ้าของสามชิ้นนี้จะถูกนำไปสร้างไอเทมชิ้นอ่องให้เขาได้อย่างน้อยๆ ก็หนึ่งชิ้น

ซึ่งคิดได้ตั้งนั้นแล้ว เทพอสรูสสายฟ้าก็เผยแพร่ยัมเจ้าเล่ห์ขึ้นในฉบับปล้น

“แหม กระทั่งเวลาอยู่นอกเกมก็ยังคงสวมบทตัวร้ายอยู่อีกหรือคะ”

โอมองเห็นใบหน้าของเจ้านายผ่านทางกล้องตัวหน้าของโทรศัพท์ เธอจึงอดไม่ได้ที่จะพูดเหน็บแนมเสียหน่อย ได้ยินดังนั้นแล้วกันตจึงหัวเราะหิ

“ไม่รู้หรือไงคะว่าตอนนี้ ชื่อของนายท่านกับเรื่องที่เราไปแสดงอภินิหารไว้เริ่มจะถูกเอาไปคุยกันปากต่อปากในเว็บบอร์ดแล้วนะคะ แบบนี้เดี่ยวตัวจริงของเทพอสรูสของนายท่านก็ถูกเปิดโปงกันพอดี”

“ช่างมันเถอะ เรื่องนั้นนะฉันไม่ใส่ใจมันแล้วละ”

กันตตอบแบบขอไปที ก่อนจะปิดหน้าจอไอเท็มลงและเปิดโปรแกรมไลน์ขึ้นมาเพื่อติดต่อไปหาเจ้าราฟ พ่อค้าคนสนิทในเกมและส่งข้อมูลไอเท็มทั้งหมดไปให้ดู โดยหมายจะให้ทางนั้นเตรียมตัวสร้างไอเท็มให้เขาทันทีที่เกมเปิดในวันรุ่งขึ้น

“จะดีหรือคะ ตอนนี้เริ่มมีคนสงสัยแล้วนะคะว่านายท่านอาจจะเป็นตัวจริงก็ได้”

“ก็บอกไปตั้งนานแล้วไงว่าเจ้าตัวปลอมนั้นจะทำอะไรก็เรื่องของมันแล้วละ” กันตโบกมือหย้อยๆ “พวกมันไม่ได้อยู่ในสายตาของฉันอีกต่อไปแล้ว ถ้ามันจะเถอะอะไรก็ปล่อยไปเถอะ ตอนนี้ฉันขอไปลุยเรื่องของตัวเองให้สะใจดีกว่า ไหนจะไอเท็มใหม่ ไหนจะการแข่งขันทัวร์นาเมนต์ออฟฮีโร่กันอีก แถมเรานี้ก็ยอมมาร่วมทีมด้วยแล้ว เห็นมั้ยว่ามีเรื่องให้ฉันต้องทำเยอะเยอะไปหมด ทำไมจะต้องไปใส่ใจเรื่องพรรค์นั้นด้วย”

“เจ้าค่าๆ”

โอบได้แต่ลากเสียงรับคำไปอย่างนั้นเอง ทั้งๆ ที่ก่อนหน้านี้ไม่กี่ชั่วโมงเจ้านายของเธอเพิ่งไปประกาศศักดาไว้ในเกม EO อย่างยิ่งใหญ่จนทำให้เว็บบอร์ดของเกมแทบจะแตก เพราะเขาสามารถเก็บไอเท็มจากบอสมังกรหิมะได้ถึงสี่ชิ้น รวมถึงได้รับไอเท็ม MVP จากการฆ่าบอสอีกหนึ่งชิ้นด้วย

ซึ่งผู้เล่นที่ได้รับตำแหน่ง MVP นั้นมีสิทธิ์เลือกหยิบไอเท็มที่ดริบจากบอสก่อนเป็นชิ้นแรก สลับกับผู้ที่ทำ เฟิสต์บลัด ได้ ซึ่งก็คือเจ้านายของเธอนั่น

แหละ จากนั้นก็เป็นผู้ที่ทำลอสต์ซีตได้ ซึ่งก็คือนายของเธออีกนั่นแหละ แล้วก็เป็นคราวของผู้ที่สร้างความเสียหายแก่มอนสเตอร์ได้มากที่สุด และแน่นอนว่าก็ยังคงเป็นเจ้านายของเธออยู่ดี ต่อจากนั้นก็จะเป็นผู้ที่ทำค่าความเสียหายได้เป็นอันดับสอง ซึ่งก็คือคุณเรนนี่ และผู้ทำค่าความเสียหายอันดับต่อๆ มา ซึ่งก็คือ เคียว่า ไชเรน ตามติดด้วยวิโอล่า

แน่นอนว่าการที่ผู้เล่นคนหนึ่งหยิบของจากบอสไปได้ถึงสี่ชิ้น จากไอเทมที่ดรอปปิ้งหมดยี่สิบสามชิ้นนั้นย่อมไม่ใช่เรื่องง่ายเลย จำยังเป็นการหยิบสี่ชิ้นที่เป็นอันดับแรกสุดอีกด้วย เหตุนี้เอง ชื่อของ โลด์นิง คนนี้จึงดูเหมือนจะยิ่งดังเป็นพลุแตกในชั่วข้ามคืน ตามมาด้วยข้อสงสัยว่า ทำไมชื่อถึงไปเหมือนกับเทพอสูรสายฟ้า (ตัวปลอม) นั้นได้

แต่ก็อย่างที่เห็น แม้ว่าตอนนี้โลก EO จะตื่นตัวมากแค่ไหน แต่ไอตัวก่อเรื่องนั้นกำลังนั่งเอนตัวสบายใจเฉิบอยู่บนเก้าอี้โซฟา พร้อมกับร่วนิ้วพิมพ์ข้อความในไลน์คุยกับเพื่อนหน้าตาเฉย รวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้นมาก่อนเลย

“นายท่านคะ พอพูดถึงการแข่งขันทัวร์นาเมนต์ออฟฮีโร่แล้ว ไอสงสัยบางอย่างค่ะ”

“หือ?”

กัณฑ์ส่งเสียงรับขณะได้รับไลน์ตอบกลับมาจากราฟว่า “ทำงานอยู่ไวย ไ่ว่ค้อยๆตอนเย็นๆ” พร้อมกับสติ๊กเกอร์หมาหน้าตากวนๆ ที่กำลังคว่ำโต๊ะอาหาร ทำเอาเขาต้องหัวเราะพรีด

“ก็เรื่องจำนวนของสมาชิกทีมล่ะสิคะ”

“สมาชิกทีม?” กัณฑ์เลิกคิ้วขึ้น

“ก็ไอลองศึกษากฎการแข่งขันทัวร์นาเมนต์นี้ดูแล้ว ในหนึ่งเกม จะต้องมิผู้เล่นลงแข่งขันเป็นตัวจริงสิบคน และระหว่างการแข่งขันสามารถเปลี่ยนตัวผู้เล่นได้สามครั้ง ซึ่งนั่นเท่ากับว่า จะต้องมิตัวสำรองอีกด้วยนะค่ะ”

“อาฮะ แล้วไปอีก”

กัณฑ์พยักหน้ารับพลางหันไปคว้าหนังสือพิมพ์ที่ป้าจันอ่านค้างไว้มาดู ข่าวหน้าหนึ่งที่ส่วนมากมีแต่ข่าวการเมืองไม่กี่ข่าวอาชญากรรมน่าสลดอย่างเคย

“ตอนนี้นักับจำนวนสมาชิกของเราแล้วมี นายท่าน คุณแป้ง คุณกานต์ คุณนี่นา คุณเรนนี่ แล้วก็ คุณสา เรามีกันแค่หกคนเท่านั้นเองนะคะ ซึ่งแน่นอนว่าคุณเรนนี่เขาไม่ให้คุณฟ้าเข้าแข่งขันด้วย ส่วนอีตาราฟนั้นก็อย่านับเป็นกำลังพลเลยคะ ส่งลงแข่งจะขายชี้น้ำเขาเปล่าๆ”

พอได้ยินกันต์ก็หัวเราะร่วน นี่ข้าที่ไม่ว่ายังงี้ A.I. เสียงหวานของเขา ก็ไม่ถูกชะตากับเจ้าราฟจริงๆ

“หวังว่านายท่านคงไม่ได้จะส่งสามีลงไปแข่งด้วยหรอกนะคะ”

“แม่นั่นเป็นสัตว์เลี้ยงนะ เขาไม่ให้เอาลงแข่งหรอก” กันต์หัวเราะหิ “ไม่ต้องห่วงหรอกน้า เดี่ยวพวกตัวสำรองนะเจ้าราฟมันก็เข้ามาได้เองแหละ กฎกำหนดเอาไว้แล้วว่าขอให้หมีหกคนขึ้นไป อย่างน้อยๆ ตอนนี้อยู่ผ่านเกณฑ์ที่เขากำหนดแล้วอะนะ อันที่จริงมีฉันกับเรนนี่อยู่พวกตัวสำรองก็ไม่จำเป็นแล้วละมั้ง”

“แหม อะไรมันก็เกิดขึ้นได้นะคะ”

กันต์ส่งเสียงหัวเราะเบาๆ อีกครั้ง ก่อนจะโยนหนังสือพิมพ์กลับไปเต็ม เนื่องด้วยไม่มีชาวอะไรน่าสนใจเลยแม้แต่น้อย

“เอาน่า เรื่องนั้นปล่อยให้เจ้าราฟจัดการไปก็แล้วกัน เรายังมีเวลาเตรียมตัวกันอีกตั้งเดือนนึง ไม่ต้องเป็นห่วงไปหรอก เดี่ยวก็มีไต่บ้างคนมาร่วมทีมกับพวกเราด้วยเองนั่นแหละ”

“ก็เพราะว่ารับใช้นายท่านมานานนั่นแหละคะ ไต่ถึงได้ห่วงอยู่เนี่ย!”

A.I. สาวแหวโล่ นายกันต์หัวเราะร่วนทันที ไม่ช้าเขาก็เดินตัวลูกลงชั้นยืนอีกครั้ง พอมองเข้าไปในสวนข้างๆ ห้องรับแขกก็เห็นคุณป้ากำลังแต่งกิ่งกล้วยไม้อยู่ เขาจึงเป่าปากออกมาเบาๆ

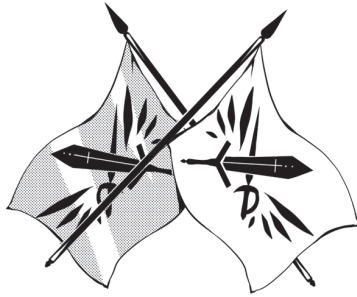
“เอาละ เรื่องนั้นเอาไว้ที่หลังเถอะนะ ยังไงซะวันนี้ก็ไปจัดการธุระให้แล้วเรื่องกันก่อนดีกว่า วันนี้ยิ่งควียววๆ อยู่ รีบไปทำให้มันเสร็จๆ ไป ตอนนี้ฉันเองก็เริ่มจะหิวแล้วด้วย”

“ไม่ใช่ว่าอยากจะทำกับคุณแป้งอยู่แล้วหรอกหรอคะ”

“อันนี้ถือว่ารู้ใจนะ”

2

ฉันจะไปด้วยค่ะ!

“ต้องขอบคุณน้องกันต์มากเลยนะคะที่อุตส่าห์สละเวลามาให้พี่
สัมภาษณ์วันนี้”

“อ้อ ไม่เป็นไรหรอก ผมยินดีมากครับ”

“มันออกจะดูกละหุกไปหน่อย ยังไงก็ต้องขอโทษด้วยนะจ๊ะ”

“ครับผม”

“ถ้าอย่างนั้นวันนี้พี่ขอตัวก่อนนะ แล้วเดี๋ยวจะส่งหนังสือไปให้เราถึง
บ้านเลยจ๊ะ”

“ครับ สวัสดีครับ”

“จ้า”

เป็นอันสิ้นสุดงานเฉพาะกิจ กันต์รีบยกมือขึ้นไหว้หญิงสาวตรงหน้าที่
หอบกระเป๋ามาไปอย่างรีบร้อนภายในร้านอาหารญี่ปุ่นในย่านสุขุมวิท เหลือ
ไว้แค่เพียงนายกันต์ที่หันไปสบตากับแบ่งที่นั่งอยู่ไม่ห่างกันนัก ทั้งคู่จึงหัวเราะ
ออกมาเบาๆ

“ทำทางรุ่นพี่ของคุณจะรีบมากเลยนะครับ” กันต์พูด

“คะ เห็นพี่ภัทรบอกว่าต้องปิดเล่มภายในวันนี้ เดี่ยวคงต้องกลับไปปั่นงานกันจนหัวฟูแน่ๆ” เป้งยิ้มตอบ “ยังงี้ต้องขอโทษด้วยนะคะที่เป้งขอให้คุณกันต์มาช่วยงานแบบไม่บอกล่วงหน้าก่อน แถมยังสัมภาษณ์แบบไม่มีค่าแรงอะไรอีกด้วย”

“ไม่เป็นไรครับ ก็พี่ภัทรเขาเลี้ยงข้าวเราเมื่อนี้แล้วนี่ อีกรายเป็นคำขอของคุณเป้งผมก็โอเคอยู่แล้วละครับ”

กันต์ยกไหล่ ก่อนจะยกขาเขยว้าขึ้นขึ้นมาจับ หลังจากต้องนั่งตอบคำถามจากคอลัมนิสต์นิตยสารวัยรุ่นที่ว่า *เดอะเดีย* มาหลายชั่วโมง ซึ่งคอลัมนิสต์คนนั้นเองก็เป็นรุ่นพี่ของคุณเป้งอีกด้วย เธอมาขอร้องให้เขาช่วยงานรุ่นพี่เขาก็ท่อนก่อนที่จะออฟไลน์ออกจากเกมเมื่อวานนี้ ซึ่งเขาก็ตกลงช่วยอย่างเต็มใจอยู่แล้ว แม้ว่าจะไม่ได้รับอะไรตอบแทนเลยก็ตามที่

“แต่ว่าพี่ภัทรก็คงจะได้บทความดี ๆ ไปเขียนในหนังสือละคะ” เป้งยิ้มหวานออกมา “ขนาดเป้งฟังที่คุณกันต์ตอบสัมภาษณ์ยังรู้สึกเลยว่าคุณนี่เป็นคนเก่งจริงๆ”

“ไม่หรอกครับ ผมก็พูดให้มันดูดีไปอย่างนั้นเองแหละ ถ้ารู้จักผมจริงๆ คุณคงจะไม่ชมแบบนี้หรอก”

“ฉันว่าฉันก็ได้รู้จักคุณเยอะขึ้นมากพอตัวเลยนะคะ ไม่เห็นจะเจอข้อเสียอย่างที่คุณพูดสักที”

กันต์หัวเราะหือออกมาเบาๆ พลังมองสาวน้อยตรงหน้าในวันนี้ก็ยังคงดูน่ารักเหมือนเคย แม้จะอยู่ในเสื้อยืดคอกว้างสีเล็ดหมุกกับกางเกงยีนและแว่นทรงโตๆ แบบที่พวกเด็กเนิร์ดชอบสวมกัน จะว่าไปมันก็เป็นรูปลักษณ์ที่แตกต่างจากวิโอล่าในโลก EO เป็นอย่างยิ่ง จนไม่ชวนให้คิดว่าเป็นคนคนเดียวกันได้เลย

กันต์จึงแอบรู้สึกดีใจนิดๆ ที่เขาอาจเป็นไม่กี่คนที่ได้เห็นผู้หญิงคนหนึ่งในหลากหลายบุคลิก และเขาเชื่อว่า บางทีบุคลิกที่เห็นตอนนี้อาจจะเป็นตัวจริงของเธอที่ยอมให้คนสนิทเท่านั้นได้เห็น

“ว่าแต่เมื่อวานนี้ก็วุ่นวายไปหมดเลยนะคะ กว่าจะออฟไลน์ออกมาได้”
 แบ่งเอ่ยขึ้นพลางวางแก้วน้ำดื่มลง
 “นั่นสินะครับ”

“กว่าจะปลีกตัวหนีออกมาจากที่นั่นได้ก็แทบแย่ แถมตอนนี้ในบอร์ด
 ของ EO ก็มีแต่เรื่องกับภาพของเราในการต่อสู้เต็มไปหมดเลยนะคะ โชคดีว่า
 ไม่มีภาพไหนเห็นหน้าชัดๆ”

พอกันต์ได้ยินก็เผยรอยยิ้มชอบใจ

“ผมถึงได้บอกไงว่า คุณแบ่งนะมีศักยภาพทัดเทียมกับพวกเราเทพอสูร
 มากเลยละครับ”

“คะ?” แบ่งเลิกคิ้วขึ้นคล้ายสงสัย

“ก็พวกผมเองก็ต้องต่อสู้กับพวกช่างภาพพวกนี้มาตลอดในช่วงเบต้า-
 เทสต์เหมือนกัน ไม่เห็นหิวว่าตลอดเวลาหนึ่งปี ไม่มีใครจับภาพหน้าของ
 พวกเราแบบชัดๆ ได้เลยสักภาพเดียว”

แบ่งหัวเราะออกมาเสียงใสทันที

“แบ่งควรจะภูมิใจตั้มยะนะเเย่”

“แหงสิครับ คนธรรมดาเขาทำแบบนี้ได้ที่ไหนกัน”

“ทำไมแบ่งไม่ยกกะตัสใจเลยคะ ที่เหมือนจะโดนชมว่าไม่ธรรมดาใน
 รูปแบบนี้”

ว่าแล้วทั้งสองก็ส่งเสียงหัวเราะออกมาบนโต๊ะอาหาร ในร้านที่ไม่ค่อย
 มีลูกค้าเท่าไรนัก เนื่องจากผ่านพ้นช่วงวุ่นวายที่สุดไปพอสมควรแล้ว เสียงเพลง
 ฟังสบายหูคลอไปกับบรรยากาศสบายๆ ในวันหยุดของคนทั้งสอง และวันเวลา
 ที่ได้เรียนรู้กันมากขึ้นเรื่อยๆ หลังจากที่ได้อยู่ด้วยกันบ่อยขึ้นทั้งใน EO และโลก
 แห่งความเป็นจริงนี่เอง

ถ้าเป็นไปได้กันเองก็อยากจะอยู่กับคุณแบ่ง หรือชวนเธอไปไหนต่อ
 อีกสักหน่อย แต่วันนี้เขามีธุระมากกว่าหนึ่งอย่างต้องไปจัดการ ชายหนุ่มจึง
 ก้มลงมองนาฬิกาข้อมือก่อนจะถอนใจออกมายาวเหยียด เมื่อเขม่นาฬิกา
 บ่งบอกว่าหมดเวลาที่จะได้อยู่ด้วยกันเสียแล้ว

“คุณกันต์ต้องไปทำธุระต่อที่อื่นหรอคะ”

แบ่งถามขึ้นราวกับอ่านความคิดนั้นได้ เพราะบ่อยครั้งแล้วที่เธอเห็น เขาก้มลงมองนาฬิกา

“ครับ” กันต์ยิ้มรับเจื่อนๆ “พอดีว่าผมนัดเพื่อนเอาไว้ล่ะครับ”

“นี่คุณกันต์มีนัดอยู่ก่อนแล้วงั้นหรอคะ แล้วทำไมไม่บอกแบ่งแต่แรก จะได้ไม่รบกวนเวลาของคุณ”

“ไม่รบกวนเลยครับ”

กันต์รีบโบกมือหย้อๆ และยิ้มกลับไปให้

“ก็ไม่ใช่ธุระด่วนอะไรหรอกครับ อีกอย่างคุณแบ่งขอเรื่องมาทั้งที ผมจะไม่ช่วยได้ยังไงล่ะ”

“แบบนี้แบ่งเกรงใจนะคะ” แบ่งทำหน้าเจื่อนๆ

“อย่าเกรงใจเลยครับ ที่หลังจะขออะไรผมก็ขอเลยเถอะ แบบนั้นผมจะยิ่งสบายใจยิ่งกว่าอีก ยิ่งงั้นผมเองก็อยากสนิทกับคุณแบ่งให้มากกว่านี้ล่ะครับ”

สบโอกาสเป็นไม่ได้ เจ้าตัวแสบเป็นอันต้องพูดคำหวานให้ฝั่งตรงข้าม อมยิ้มได้เสมอ แม้กระนั้นทางฝั่งสาวแบ่งเองก็ต้องถอนใจออกมาอีกคำราวกับว่าเธอเองก็อยากใช้ช่วงเวลานี้ให้คุ้มค่าอีกสักหน่อยเหมือนกัน

“ถ้าอย่างนั้นคุณกันต์ไปทำธุระกับเพื่อนเถอะคะ แค่นี้แบ่งก็รบกวนเวลาคุณมามากแล้ว”

“บอกแล้วไงครับว่าไม่ได้กวนอะไรเลย” พูดแล้วนายกันต์ก็อมยิ้มนิดๆ “แต่ว่ารู้สึกน้ำเสียงของคุณจะไม่ค่อยอยากให้ผมไปสักเท่าไรเลยนะครับ คุณแบ่ง”

“คิดแบบนี้หรอคะ”

แบ่งส่งยิ้มหวานกลับมาราวกับจะทำทนาย แต่นั่นกลับเรียกเสียงหัวเราะจากกันต์ได้เป็นอย่างมาก

“ถ้าอย่างนั้นเดี๋ยวคุณแบ่งกลับยังงั้นละครับ ให้ผมไปส่งมัย”

“ไม่รบกวนดีกว่าคะ พอดีว่าวันนี้แบ่งเองก็ขับรถมา แล้วตอนเย็นๆ นัด

ยัยพลอยกับยัยสาไว้ด้วยนะค่ะ สองสาวนั่นตะแคงๆ ให้พาไปทานข้าวแล้วก็
ดูหนัง คุณกันต์ไปทำธุระได้เลยค่ะ ไม่ต้องห่วงแบ่งหรอก”

“ยิ่งฟังแบบนี้ยิ่งเหมือนคุณน้อยใจผมนะครับคุณแบ่ง”

“ก็แน่นอนสิคะ” ว่าแล้วก็ทำหน้ามึนได้อย่างน่าเอ็นดู “แบ่งก็จะใช้
เวลากับใครบางคนให้นานกว่านี้เสียหน่อย ที่ไหนได้ ใครบางคนที่ว่านั้นดันติด
ธุระเสียอย่างนั้น นานน้อยใจมั๊ยล่ะคะ”

ได้ยินอย่างนั้นแล้วฝั่งชายก็เลยหัวเราะร่วน ยกมือขึ้นเกาหน้าแก้ม

“เอาเป็นว่ารอบหน้า ให้อีใครบางคนที่ว่านั้นจะขอแก้ตัวใหม่ก็แล้วกัน
ครับ”

“แนใจนะค่ะ”

“ด้วยเกียรติของลูกเสียสละเลยครับ”

แบ่งหัวเราะชอบใจยกใหญ่กับท่าวันทยหัตถ์ของพ่อลูกเสียสละตรง
หน้า ก่อนจะผายมือออก

“ถ้าฉันแบ่งจะยกโทษให้เป็นกรณีพิเศษก็แล้วกันค่ะ” เธอพูดด้วยรอย
ยิ้ม “แล้วนี้คุณกันต์นัดเพื่อนไว้ที่ไหนจ้ะเธอคะ”

“ก็นัดไว้ที่ละครับ ตอนนี้นักน่าจะ...อ๊ะ! นั่นไงครับมาพอดีเลย”

ว่าแล้วกันต์ก็เข้าไปทางด้านหลังตรงประตูทางเข้าร้านอาหาร แบ่งจึง
ชะเง้อคอหันกลับไปมอง เท่านั้นเอง จากตอนแรกที่ยิ้มแย้มอารมณ์ดี จู่ๆ
รอยยิ้มเจ้ากรรมก็หายไปสิ้น กลายเป็นอาการเผยปากขึ้นคล้ายกับตะลึงอยู่
ไม่น้อย ส่วนหนึ่งก็เพราะคนที่เพิ่งจะเดินเข้ามานั้นเป็นหญิงสาว ที่สำคัญ...
สวยมากๆ ด้วย!

“ทางนี้!”

กันต์เอ่ยเรียกด้วยเสียงที่ดังขึ้นนิดหน่อย ซึ่งมันก็มากพอให้หญิงสาว
ผู้มาใหม่นั้นหันมาเห็นพอดี เธอเผยรอยยิ้มขึ้นก่อนจะเดินตรงเข้ามาด้วย
ท่าทางที่มองปราดเดียวก็รู้ว่าเป็นสาวมั่นอย่างไม่ต้องสงสัย

“นายมาเร็วกว่าที่คิดไว้นะ” หญิงสาวคนนั้นเอ่ยขึ้นด้วยรอยยิ้ม

“มาทำธุระที่นี้พอดีนะ นั่งก่อนสิ”

กันต์เอ่ยชวน ซึ่งเธอก็ไม่คิดจะปฏิเสธน้ำใจนั้นและหย่อนก้นลงนั่ง แบ่ง
จึงได้จ้องหน้าของหญิงสาวชัดๆ อีกครั้ง เธอคนนี้มีผมสีดำขลับปล่อยยาวลง
มาถึงกลางหลัง ดวงหน้าเฉียวคมมีดวงตากลมโต แพนตายาววอน ริมฝีปาก
รูปกระชับแต่มีสีชมพูอ่อนนั้นเผยเป็นรอยยิ้ม

แค่มองปราดเดียวก็รู้เลยว่าเธอคนนี้ก็คือ...

“คุณเคียวร่า?”

กระแทกผลอหลุดปากออกไป หญิงสาวผู้มาใหม่รีบหันมามองแบ่งทันที
เธอกะพริบตาแงๆ อยู่ไม่นานแล้วจึงส่งยิ้มและพยักหน้าให้ตามมารยาท

“เพื่อนของนายนั้นหรือไลต์นิง”

เจ้าของชื่อ เคียวร่า หรือชื่อจริงคือ เกศรา หันมาถามนายกันต์ เขาเผย
ยิ้มรับ

“อ้อ นี่คุณแบ่งนะ”

“สวัสดีค่ะคุณแบ่ง”

“ส...สวัสดีค่ะ”

แบ่งได้แต่รับคำด้วยสีหน้าเจื่อนๆ ที่ไม่รู้ว่าจะยิ้มดีหรือเปล่า

“ส่วนที่คุณแบ่งก็คงจะรู้จักอยู่แล้วละครับ เธอคือ เคียวร่า ใน EO หรือ
จะเรียกว่า คุณเกศรา ก็ได้ครับ”

ทั้งสองสาวพยักหน้าให้กันเป็นการทำความรู้จัก แม้ฝ่ายหนึ่งจะยังคง
ป็นหน้าไม่ถูกก็ตาม

“ว่าแต่นายมาถึงนานแล้วรึนหรือ”

“มาตั้งแต่เที่ยงแล้ว” กันต์ตอบ

“ฉันทัดนายมาที่นี่ตอนบ่ายสอง นายมาทำไมก่อนเวลาตั้งนานอะ”

“ก็พอดีว่าหนังสือ เดอะเดย์ นัดมาสัมภาษณ์ลงคอลัมน์นะสิ”

เกศราเผยรอยยิ้มหวานทันที

“ตายจริง นี่ดังขนาดได้สัมภาษณ์ลงหนังสือเชียวหรือ ในหัวข้ออะไร
เอ่ย วิถีมัดใจสาวหรือไงจ๊ะ”

“ใช่ที่ไหนแล้ว เขามาสัมภาษณ์ฉันเกี่ยวกับงานสถาปนิกแล้วก็การเรียน

ไปทำงานไป อะไรทำนองนั้นต่างหากละ...เธอนี้มันกวนจริงๆ”

ประโยคหลังนั้นก้นตูดด้วยน้ำเสียงกลั้วหัวเราะพลางชี้หญิงสาวตรงหน้าไว้ราวกับจะคาดโทษ

“คงไม่เท่าเรื่องที่น่ายกอไว้มือคีนหรือกะ”

การหยอกล้ออย่างสนิทสนมนี้ทำเอาแบ่งถึงกับพูดอะไรไม่ออกเลยทีเดียว เธอได้แต่มองหน้านายกันต์สลับกับเกศราไปมา รู้สึกได้เลยว่าความสัมพันธ์ของสองคนนี้ห่างไกลจากคำว่า คนรู้จัก มากโข

“ตอนบ่ายๆ แดดนี้ร้อนติดเหมือนกันนะ แล้วที่ที่ฉันจะพานายไปนะมันก็ไกลจากที่นี่พอควร เรายังรีบไปกันก่อนเถอะ เดี่ยวจะสายเสียเปล่าๆ”

เกศราเอ่ยขึ้นจนกันต์ต้องเลิกคิ้ว

“ไม่ทานอะไรสักหน่อยหรือเธออะ”

“ไม่ละ รีบไปกันเถอะ”

“โอเคๆ ไม่ทานก็ไม่ทาน”

กันต์พยักหน้ารับก่อนจะดันตัวลุกขึ้นยืนทันที และไม่ลืมหันไปหาแบ่งอีกครั้งหนึ่ง

“ถ้าอย่างนั้นผมขอตัวก่อนนะครับคุณแบ่ง ไว้เราค่อยนัดเจอกันใหม่ รับประกันว่าครั้งหน้าผมจะแก้ตัวให้ดีๆ แน่ฮอน ฝากสวัสดีคุณอรุณรัตน์กับคุณอาตาดด้วย แล้วเดี๋ยวไว้คุยกันต่อในไลน์นะครับ”

“ค...ค่ะ”

แบ่งรับคำไปทั้งที่แทบจะฟังไม่รู้เรื่องเลยด้วยซ้ำ กระทั่งนายกันต์ส่งยิ้มให้และเดินไปจากโต๊ะ แบ่งก็ต้องตั้งสติอยู่นานพอสมควรเหมือนกันขณะมองคนทั้งสองที่พากันเดินออกจากร้านอาหาร โดยเธอบอกกับตัวเองเลยว่า “ต้องทำอะไรสักอย่างแล้วแบ่ง!”

“สรุปว่าเธอจะพาฉันไปที่ไหนเนี่ย”

ทันทีที่เดินออกมา กันต์ก็เอ่ยขึ้น ทำให้เกศราที่เดินนำหน้าอยู่ต้องชะงักและหันกลับมาสบตา

“เดี๋ยวถึงที่หมายแล้วนายก็รู้เอง”

“อุปนิสัยแบบนี้ คงไม่ได้พาฉันไปทำมีดีมีร้ายหรอกนะคนสวย”

“ทะเล้ง”

เธอแหวกใส่ทันที ก่อนจะหันกลับไปมองด้านในร้านและเผยรอยยิ้มหวานแฝงนัยยะไรบางอย่าง คราวนี้กลายเป็นฝั่งนายกันตที่ต้องเลิกคิ้วบ้าง

“ปล่อยเธอไว้อย่างนั้นจะดีหรือ”

“หือ?”

“ผู้หญิงคนที่ชื่อเป้งนั่นนะ” ว่าแล้วเกศราที่ยังยิ้มเจ้าเล่ห์กว่าเดิม “เล่นทิ้งเธอไว้แล้วมากับฉันสองคนแบบนี้เนี่ย ระวังเธอจะเข้าใจผิดเอานะคะคุณไลตนิ่ง จะพาเธอไปด้วยกันก็ได้นะ ฉันไม่ว่าอะไรหรอก”

“อ้อ เรื่องนั่นเอง”

กันตหัวเราะหึ ก่อนเผยรอยยิ้มกลับมาบ้าง ซึ่งเกศรามั่นใจได้เลยว่า รอยยิ้มของนายคนนี้มันเจ้าเล่ห์เสียจนบ่งบอกยี่ห้อของเทพอสูรสายฟ้าได้อย่างชัดเจนสุดๆ ตานี้ต้องวางแผนอะไรเอาไว้แน่ๆ

“ไม่ต้องห่วงหรอก เพราะว่า เธอจะออกมาในอีก สาม สอง หนึ่ง...”

“คุณกันตคะ!”

พูดไม่ทันขาดคำก็มีเสียงตะโกนดังขึ้นมาจากทางด้านหลัง ทำให้เกศราต้องหันไปมอง ซึ่งก็แน่นอนว่าเพ็งมีร่างบางของหญิงสาววิ่งออกมาจากร้านอาหารญี่ปุ่นตรงนั้น ซึ่งก็คือ คุณเป้ง ที่ดูเหมือนจะมีสีหน้าตื่นตระหนกนิดๆ แต่เธอก็แสร้งทำเป็นยิ้มออกมาเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

“คือว่าขอแบ่งไปด้วยคนได้มั๊ยคะ”

เป้งเอยขึ้นด้วยน้ำเสียงที่ฟังแล้วก็รู้ว่าพยายามทำให้เป็นเหมือนปกติมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ซึ่งมันก็ทำให้กันตขยิบตาให้เกศราเห็น จนเธอต้องหัวเราะหือออกมาทันที

“เอ๊ะ? จะไปกับผมด้วยจ้ะหรือครับ แล้วที่บอกว่าต้องไปธุระกับน้องๆ ล่ะครับ”

“พอดีพวกเธอโทร. มาบอกว่าไม่อยากจะดูหนังแล้วละคะ ตอนนี่เป้ง

ก็เลยว่างสุดๆ ถ้าไม่ว่าอะไรแบ่งขออกไปกับคุณกันต์ด้วยก็แล้วกัน คงจะได้ใช้มัคคะ”

“แน่ใจนะครับว่าจะไปกับผม คือตอนนี้ผมเองก็ยังไม่รู้เลยนะครับว่าคุณเธอเขาจะพาไปที่ไหนกันแน่”

“ยิ่งกว่าแน่อีกคะ” แบ่งพูดเสียงใส

“ถ้าจันท์ได้ครับ”

กันต์แสร้งทำเป็นยิ้มรับแบบงงๆ โดยที่เกศรานั่นรู้ดีเลยว่าหมอนี้กำลังเล่นละครทำเป็นไม่รู้เรื่องอยู่ เป็นที่ชัดเจนเลยว่าชายหนุ่มหลอกใช้เธอเพื่อให้คุณแบ่งคนนั้นหึงเล่นเท่านั้นเอง...แสบจริงๆ

“ถ้าอย่างนั้นไปรถกันก็แล้วกัน จอดอยู่ไม่ไกลจากตอรั้งนี้เท่าไรหรอก” เกศราพูด

“แต่ว่าจันท์ก็เอารถมาเหมือนกันนะ”

“จะขับไปทำไมหลายๆ คันกันล่ะ เดี่ยวขากลับจันท์ขับมาส่งนายที่นี่เอง รีบไปกันเถอะ”

“โอเค”

กันต์ยักไหล่รับอย่างช่วยไม่ได้ ก่อนจะปล่อยให้เกศราเดินนำหน้าไป เป็นจังหวะที่คุณแบ่งนั้นเดินตรงเข้ามาหาเขาพร้อมกับคล้องแขนเอาไว้จนนายกันต์ชะงักก็ไปทันที

“ไม่ยักรู้เลยนะคะว่าเพื่อนที่คุณนัดเอาไว้จะเป็นคุณเคียวสวยคนนี้”

แบ่งเอ่ยถามด้วยรอยยิ้ม ทว่ากันต์กลับรู้สึกได้ผ่านเสียงหวานๆ นั้นว่าเธอกำลังไม่พอใจเป็นอย่างยิ่ง

“อ้าว! นี่ผมไม่ได้บอกคุณหรอกหรือครับ” กันต์แสร้งถามกลับไปยิ้มๆ

“ไม่ได้บอกคะ” แบ่งยิ้มกลับ “หรือว่าที่ไม่อยากบอกนี่เพราะว่า คุณอยากจะไปกับกิ๊กเก่าแบบสองต่อสองกันล่ะคะคุณกันต์”

เมื่อได้ยินดังนั้นกันต์ก็หัวเราะหึ

“ผมบอกแล้วไงครับว่าเธอไม่ใช่กิ๊กผมจริงๆ เอ๊ะ! หรือว่าที่คุณตามผมมาก็เพราะกำลังหึงอยู่ครับ”

แบ่งถึงกับชะงัก หน้าขึ้นสีแดงๆ และแส้มองไปทางอื่นแทบไม่ทัน
 “...เปล่านี้คะ แบ่งแคว้งก็เลยหาอะไรทำฆ่าเวลาเท่านั้นเอง”
 “งั้นเหอะครับ แต่ว่าธุระที่ผมจะไปเนี่ยเห็นว่ไกลจากที่นี่มากเลยนะ
 แนใจเหอะว่าจะไปด้วยจริงๆ”

ได้ยินดังนั้นแล้วฝั่งหญิงก็หันมาถลึงตาใส่อีกครั้ง รวากับจะคาดคั้น
 “สรุปว่าที่พยายามจะกีดกันแบ่งเหมือนตอนอยู่ใน EO เนี่ย พวกคุณ
 กักกันจริงๆ ด้วยสินะคะ”

“ผมบอกแล้วไงว่าไม่ได้กักกันจริงๆ พวกเราเป็นเพื่อนกันครับ” กันต์
 ยิ้มว่า “แต่ว่าแนใจนะครับว่าคุณไม่ได้หឹងผมจริงๆ เพราะท่าทางของคุณมัน
 เหมือนไซ่มากเลยนะครับ”

“คิดไปเองคะ”

แบ่งตัดบทขับก่อนจะปล่อยมือและเดินตามเกศราที่นำหน้าไปหลาย
 ก้าวแล้ว

“เร็วเข้าสิคะ คุณเกศราเธอรออยู่ไม่เห็นหรือไง”

“ครับๆ”

กันต์ได้แต่รับคำ แม้ว่าจะหวัหระงาและเดินตามไปอย่างว่าง่ายก็ตาม
 ภายในใจนั้นแม้จะรู้สึกผิดที่ไปแกล้งคุณแบ่งแบบนั้น แต่เพราะว่าเธอน่ารัก
 ขนาดนี้แหละ มันถึงได้อดใจไว้ไม่ไหวจริงๆ!

“นะคะพี่ว่น ไปรับยัยพลอยกับยัยสาแทนแบ่งทีนะะ พอดีว่า
 แบ่งติดธุระนะคะ อ่า...เอาเป็นว่าธุระด่วนก็แล้วกันนะคะ...นะคะ ช่วยแบ่ง
 หน่อยเถอะนะ นื่องไม่ค่อยจะขออะไรหรอกนะคะ นะๆ”

กระทั่งได้มานั่งอยู่ในรถของเกศราแล้วนั่นเอง เสียงของแบ่งก็แว่วมา
 จากเบาะด้านหลัง แม้จะเป็นเสียงที่พยายามหรีให้เบาที่สุดเท่าที่จะทำได้ แต่
 มันก็ไม่พ้นหูของคนทั้งสองที่นั่งอยู่เบาะด้านหน้า โดยเฉพาะที่นั่งข้างคนขับนั้น
 นายกันต์กำลังฉึกยิ้มว่าคล้ายชอบใจในผลงานของตัวเองอยู่ไม่น้อย

“รู้ตัวมั้ยว่านายสร้างความสะดวกร้อนให้ชาวบ้านเขาอยู่ล่ะ”

เกศราหันมากระซิบ กันตจึงยั้งหัวเราะชอบใจใหญ่ เขามองผ่านกระจก
หลังไปเห็นสาวแบ่งกำลังหลบมุมเพื่อคุยโทรศัพท์แล้วก็อดยิ้มไม่ได้จริงๆ

“มันเป็นวิธีเติมความหวานให้ชีวิตแบบหนึ่งของฉันนะ”

“ระวังหวานไปจนเบาหวานขึ้นตานะคะ คุณเทพอสูร์”

เกศรายิ้มว่าขณะเหยียบเบรกเมื่อเห็นไฟแดงตรงหน้า รถ BMW สีขาว
จึงจอดนิ่ง มือเรียวสวयดันเกียร์ไปยังตำแหน่ง N ทันที

“ว่าแต่สนิมนายเปลี่ยนไปนิดหน่อยนะโลดนิ่ง”

“หือ?” กันตเลิกคิ้วขึ้น

“ไม่ยักรู้ว่าเดี๋ยวนี้นายจะชอบสาวหวานๆ เนิร์ดๆ แบบนี้”

“หิ เธอมีดีกว่านั้นเยอะ เชื่อฉันเถอะว่าถ้าได้เห็นอีกด้านหนึ่งของ
คุณแบ่งละก็ เธอจะอึ้ง”

ได้ยินคำกล่าวนั้นแล้วเกศราก็อมยิ้มทันที พอมองไปด้านหลังและเห็น
เพียงสาวโก๊ะคนหนึ่งที่ไม่ค่อยประสีประสาเรื่องความรัก ตามเกมอีตาคนเจ้า-
เล่ห์คนนี้ไม่ทันจนต้องหัวหมุนแล้ว เธอก็เผลอไม่ออกจริงๆ ว่า “อีกด้านหนึ่ง”
นั้นจะมีหน้าตาอย่างไรกันแน่ แต่ที่ชัดเจนเลยก็คงน่าสนใจถึงขนาดทำให้อีตาเทพอสูร์สายฟ้าคนนี้หลุดทำนิสัยขี้แกล้งน่ารักๆ ออกมาได้ละนะ

“ว่าแต่เมื่อวานนี้พอเอาชนะเจ้าบอสนั้นแล้วชิงเอาไอเท็มอัลตราแวร์ไป
เสร็จ นายก็เผ่นหายไปเลยนะ ไม่รู้หรือไม่ว่าตอนนี้กระแสโลดนิ่งของนายนะ
กำลังบูมแค่ไหน”

เกศราเอ่ยขึ้นพลางนึกถึงเรื่องเมื่อคืน เธอเองก็อยู่ในเหตุการณ์ที่อีตานี้
ลั้มมังกรหิมะไปต่อหน้าต่อตาเช่นกัน ได้ยินดังนั้นแล้วกันตก็ยกไหล่

“ฉันไม่สนใจเรื่องพวกนั้นหรอก” เขาพูดยิ้มๆ “ว่าแต่เธอเออะ ได้ไอเท็ม
อะไรดีๆ ติดไม้ติดมือไปด้วยนี่ สรุปว่าทีมของเธอได้ไอเท็มไปกี่ชิ้นกัน”

“ของทีมฉันได้ไปทั้งหมดหกชิ้นนะ ส่วนของไซเรนได้ไปห้าชิ้น นอกนั้นก็
เป็นพวกผู้เล่นในคาราวานถั่วๆ ได้กันไปนั่นแหละ เป็นของที่ดีพอสมควรละ
นะ แต่คงไม่ดีเท่ากับใครบางคนที่ได้เลือกไอเท็มที่ดีที่สุดชิ้นแรกไปหรอก”

กันตไม่ได้พูดอะไรออกมา เขาเพียงหัวเราะหึและยกมือขึ้นทำขอบ

ประตู่เพื่อหนูนศึระะไว้ในท่าที่ผ่อนคลาย เห็นดังนั้นแล้วเกศราก็ต้องอมยิ้ม เป็นจังหวะเดียวกับที่สัญญาณไฟจราจรกลายเป็นสีเขียว เธอจึงดันเกียร์กลับ มาที่ตัว D ก่อนจะเหยียบคันเร่ง ค่อยๆ เคลื่อนรถออกไป

“แล้วคิดว่าบ้างรึยังว่าจะเอาของอัลตราแวร์พวกนั้นไปทำอะไรบ้าง”

เกศราถาม

“ถามทำไม” กันต์เลิกคิ้วขึ้น

“ก็เผื่อว่ามีชิ้นไหนที่ขายไม่ยากได้ละก็ ทางกองทัพวินด์เซย์นดีแข่งต่อด้วยราคาที่สูงน้ำสมเนี่ยยังงั้นละ”

“ถ้างั้นก็เสียใจด้วยนะครับคุณเคียวว่าคนสวย” กันต์ยิ้มว่า “คนอย่างเทพอสูรเนี่ยไม่ทำอะไรที่ไม่ได้ผลประโยชน์หรอก เพราะฉะนั้นคิดจริงๆ เหมียวว่าผมที่มีสิทธิ์เลือกไอเทมมาก่อนจะหยิบเอาของห่วยๆ มาให้ตัวเองนะ”

“ก็คงจะไม่สินะ”

เกศราได้แต่อมยิ้ม เธอรู้อยู่แล้วละว่านายนี้คงไม่คิดขายไอเทมที่ได้รับมาหรอก แม้ว่าจะมีใครให้ราคาสูงมากแค่ไหนก็ตาม มีหน้าซ้ำ กลับกัน ของที่ได้มันจะไปแปรรูปกลายเป็นสิ่งมหัศจรรย์อะไรบางอย่างแน่นอน

“ขอบคุณมากนะคะพี่ว่าน ค่ะๆ แบ่งกลับไม่ดีก็หรอก ฝากบอกคุณพ่อด้วยนะคะ”

กระทั่งเสียงของแบ่งดังขึ้นอีกครั้งจนกันต์กับเกศราชะงักไปและหันไปมองสาวน้อยที่นั่งอยู่ทางด้านหลัง ในจังหวะที่เธอลดโทรศัพท์ลงจากหูด้วยสีหน้าบูดเย็นๆ อย่างบอกไม่ถูก

“มีปัญหาอะไรหรือเปล่าครับคุณแบ่ง”

“อ...อ้อ ไม่มีค่ะ!”

แบ่งตอบกลับมาด้วยน้ำเสียงสูงกว่าเดิมนิดหน่อย จนนายกันต์แทบจะกลืนเสียงหัวเราะไว้ไม่ไหว

“แนใจนะครับ เห็นคุณคุยโทรศัพท์กับคุณว่านตั้งนาน มีอะไรรีบเล่าครับ”

“อ้อ พี่ว่านเขาอาสาจะไปรับพวกน้องๆ แทนฉันนะคะ แล้วเห็นว่าจะ

พาไปดูหนังด้วยเลย”

“อ้าว! ตกกลางว่าพวกน้องพลอยเธอเกิดอยากจะดูหนังขึ้นมาแล้วหรือครับ”

“อ้อ! ก...ก็ทำนองนั้นละค่ะ”

แบ่งตอบตะกุกตะกักจนกันดัวยังหุบยิ้มแทบไม่ได้กับความน่ารักนั้นหญิงสาวคนนั้นแทบจะเป็นคนละคนกับเมื่อคืนนี้โดยสิ้นเชิงจริงๆ มันจะน่ารักเกินไปแล้ว!

“ว...ว่าแต่ที่แบ่งมาด้วยแบบนี้คงจะไม่ได้รบกวนคุณเกศราอยู่หรอกนะค่ะ”

“เรียก เกต เฉยๆ ก็ได้ค่ะ”

เกศรายิ้มรับ อาจจะเป็นเพราะว่าขนาดเธอเป็นคนนอกแท้ๆ ยังอดคิดไม่ได้เลยว่า ผู้หญิงคนนี้น่ารักจัง

“ค่ะ คือแบ่งไม่ได้มากวนคุณเกตนะค่ะ?” แบ่งถามย้ำ

“ไม่เลยค่ะ” เกศราสายหน้า “ดีเสียอีก ถ้าเกิดว่าฉันมาจับตามองต่อสองแล้วแฟนของฉันคงจะหึงแหย่แน่ๆ เลย มีคุณแบ่งมาด้วยสบายใจกว่ากันเยอะ อีกอย่างคงมีคนยิ่งกว่ายินดีที่จะให้คุณแบ่งมาด้วยเสียอีกนะค่ะ ไม่เชื่อก็ลองดูหน้าอิตานีสี่คะ ยิ้มไม่หุบขนาดนั้น”

คำว่า “แฟนของฉัน” จากปากของเกศรานั้นดูจะทำให้แบ่งชะงักไปอยู่ไม่น้อย พอเริ่มจับเค้ากลางอะไรได้เธอก็รีบหันไปมองหน้า “อิตานีสี่” ผ่านกระจกมองหลัง จนได้เห็นเจ้าคนกวนส่งยิ้มหวานกลับมาให้ เท่านั้นเอง เธอก็ทำหน้ามุกกลับไปอย่างชวนมองไม่น้อย

เธอก็จะเริ่มรู้ตัวแล้วว่าเพ็งโดนอิตาคนเจ้าเล่ห์หลอกให้มาด้วย สาวน้อยคนสวยจึงส่งสายตาดูๆ ให้ ส่วนกันดัก็ยิ้มหวานและแส้มองไปทางอื่นทันที

“เออ สรุปว่าเธอจะพาฉันไปที่ไหนกันแน่หือ จะบอกกันได้รึยัง”

กันดัพูดคล้ายจะเปลี่ยนเรื่อง เกศรายิ้มรับอย่างรู้ฐาน ก่อนเปลี่ยนสีหน้าให้จริงจังขึ้น

“โรงพยาบาลนะ”

“โรงพยาบาล?” กันต์เลิกคิ้วขึ้น

“อ้อ ฉันจะพานายไปพบคนคนหนึ่ง”

ได้ยินดังนั้นแล้วกันต์ก็หรีดตาลงทันที

“ใคร”

เกศราไม่ได้ตอบคำถามนั้นทันที เธอเพียงนิ่ง รวากำลังครุ่นคิดว่าควรพูดตอนนี้เลยดีหรือไม่ แต่ทบทวนดูแล้ว คิดว่าให้ตานี้ไปเห็นด้วยตาตัวเองเลยจะอธิบายทุกอย่างได้ง่ายกว่า

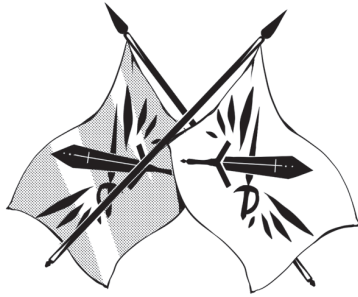
“เอาไว้ถึงที่นายก็รู้เอง”

“อีกแล้วหรอ...ลึกลับจริงนะ” กันต์เบ้าปาก

“เอาเป็นว่า ถ้าเห็นแล้วก็...ตั้งสติดีๆ หน่อยก็แล้วกัน นายอาจจะช็อกกับสิ่งที่ได้เห็นนิดหน่อยนะ”

3

พณพู

“นี่นะเธอคนที่เธออยากจะพาฉันมาพบนะ”

เสียงพูดติดหัวเรานั้นเป็นของกันต์ และตอนนั้นเขาได้มาจนถึงที่หมาย ซึ่งเป็นโรงพยาบาลเอกชนสุดหรูแห่งหนึ่งในย่านลาดพร้าว ที่มีผู้ป่วยมาใช้บริการมากจนน่าตกใจ เป็นครั้งแรกที่กันต์ได้มาที่โรงพยาบาลแห่งนี้ ส่วนหนึ่งก็เพราะมันตั้งอยู่ไกลจากบ้านของเขามาก อีกส่วนที่สำคัญก็คือ ที่นี่เป็นโรงพยาบาลที่คิดค่าบริการแพงหูฉี่เลยเชียวละ!

ซึ่งคนที่เกศราได้พาเขามาพบก็เป็นแพทย์หญิงคนหนึ่งที่อยู่ในแผนกสมองและระบบประสาท

แวบแรกที่กันต์ได้เห็นแพทย์หญิงคนนี้ เขาก็ต้องอึ้งไปพักใหญ่ๆ เหมือนกัน แต่พอตั้งสติได้แล้วก็จิกยิ้มกว้างทันที เพราะว่าคนที่เกศราพามาพบນั่นก็เป็นคนที่เขาค้นเคยติดอยู่แล้ว

“ฉันละเดาไม่ออกจริงๆ แะว่าอย่างเธอจะเป็นคุณหมอกับเขาได้ไซเรน”

“อะแฮ่ม!”

หญิงสาวผู้ถูกเรียกว่า ไชเรน กระแอมออกมาเสียงดังจากหลังโต๊ะทำงาน

“อยู่ที่นี้กรุณาเรียกฉันว่า คุณหมอ หรือว่า คุณคีย์ ด้วยนะคะ”

เธอพูดด้วยน้ำเสียงหวานอย่างวางท่า ซึ่งนั่นก็มากพอจะทำให้กันต์แทบกลืนเสียงหัวเราะเอาไว้ไม่ไหว เนื่องด้วยหญิงสาวตรงหน้าของเขาก็คือ ไชเรน หรือจะบอกว่าเป็น ผู้นำหญิงแห่งอนดิน ก็ว่าได้ แต่ยามนี้เธออยู่ในเสื้อกาวน์สีขาว สวมทับเสื้อเชิ้ตสีดำและกระโปรงสั้นรัดรูปดูภูมิฐาน ประกอบกับแว่นตาทรงเล็กเข้ากับใบหน้าหวานดูดีของเธอได้อย่างลงตัว เหนือสิ่งอื่นใดก็คือ ตรงหน้าอกของเธอนั้นได้ติดป้ายชื่อที่เขียนเอาไว้ว่า

แพทย์หญิง คิตยา วิริยะ

“เธอพามาที่นี่ทำไมกันยัยเกด คิดจะจัดงานฉันให้ตายนี่ฟังหรือไง”

คุณหมอหันไปถลึงตาใส่หญิงสาวอีกคนที่นั่งอยู่ข้างๆ กันต์ ซึ่งเกศราภีหัวเราะคิกคักออกมาทันที

“ฉันเปล่าอะ แล้วอีกอย่าง แคพมาเจอเธอที่นี้ก็ไม่เห็นจะเป็นไรเลยนี่”

“เป็นสิยะ” คิตยาพูดเสียงเซียว “อยู่ที่นี้ฉันเป็นคุณหมอนะ แล้วก็ต้องวางท่าให้มันดูน่าเชื่อถือ ถ้าเกิดว่ามีคนรู้ว่าตกกลางคืนแล้วฉันไปอยู่ใน EO ละก็ พวกพยาบาลได้เอาฉันไปเมาท์จนไม่เหลือซากแน่”

“ก็น่าจะเป็นอย่างนั้นอยู่ละนะ”

กันต์แทรกกลั้วหัวเราะจนคุณหมอคิตยาหันมาจ้องเขม็ง

“อะไรของนายยะ”

“ก็ในเกมออกจะเป็นผู้นำที่แสนอ่อนหวาน ใช้คำพูดและบุคลิกควบคุมพวกลูกน้องไว้เสียจนเชื่องเป็นน้องหมา แต่พออยู่ด้านนอกก็กลายเป็นคุณหมอผู้เย็บขริม จะมีใครรู้บ้างมั้ยนะว่าที่จริงแล้วบุคลิกทั้งสองอย่างนั้นมันจอมปลอมทั้งนั้น ในเมื่อเนื้อแท้แล้วตัวตนของเธอที่ฉันรู้จักเป็นพวกขี้ฉ้อ เอาแต่ใจตัวเอง แล้วก็...บ้าพลังด้วย”

“นี่!”

คำยั่วยุ้นั้นเกือบจะทำให้คุณหมอหลุด ลืมตัววิ่งออกมาจนได้ ดีที่กัณฑ์มือขึ้นมากำลึงญานให้ลดเสียงลงก่อน เธอจึงทำได้แค่กลั้วลิ้นความแค้นนั้นเอาไว้

“แล้วเธอพาหมอนี้มาทำไม ที่สำคัญกว่านั้น คุณคนนี่คือใครกัน”

คิตยาพูดด้วยน้ำเสียงที่เปลี่ยนไปนิดๆ ก่อนชำเลืองไปมองทางหญิงสาวอีกคนที่นั่งนิ่งเงียบมาโดยตลอด หรือก็คือคุณแบ่ง ที่นั่งอยู่บนเก้าอี้มีล้อซึ่งเรียงกันอยู่ตรงหน้าโต๊ะทำงานของคุณหมอคิตยานั่นเอง

“อ้อ เธอชื่อว่าคุณแบ่งนะ...แฟนไฉนนี่เขา”

เกศราเป็นคนตอบคำถามนั้นให้ แม้ประโยคหลังจะเป็นการขยับเข้าไปกระซิบกับคุณหมอเพื่อให้ได้ยินกันสองคน แต่กัณฑ์กับแบ่งก็พอจะเดาได้ว่าเธอพูดอะไรออกไป เพราะเท่านั้นเองคุณหมอคิตยาเธอก็เผยรอยยิ้มทันที

“เอ...ไม่อยากจะเชื่อเลยนะ”

คุณหมอสาวคนสวยลากเสียงกวนๆ พร้อมกับจ้องมองไปทางแบ่งราวกับพินิจอะไรบางอย่าง ทำให้กัณฑ์ต้องหรีดตาลง

“อะไร” เขาถาม

“เปล่านี้” คิตยายกไหล่ “ยังงี้ก็ยินดีที่ได้รู้จักนะคะคุณแบ่ง แล้วก็ลำบากหน่อยนะที่ต้องมาคบกับอดีตามุขย์ที่อยู่สปีชีส์เดียวกับปลาไหลแบบนี้”

“ค่ะ”

แบ่งก็ได้แต่รับคำยิ้มๆ จนนายกัณฑ์ต้องหัวเราะหึ แม้ว่าจะกำลังโดนแหวะอยู่ก็ตามที

“ว่าแต่เธอพาตานี้มาหาฉันทำไมกันเกิด หรือว่าเพิ่งไปคุยกันเรื่องร้านอาหารของเธอเสร็จก็เลยจะแวะมาชวนฉันไปทานข้าวด้วย ถ้าฉันคงไม่ได้หรอกนะ วันนี้ฉันต้องอยู่เวรตึก...พอดีมีคนใช้ฉุกเฉินเข้ามา”

“ไม่ใช่แบบนี้หรอก”

เกศราโบกมือหยอๆ ปฏิเสธคำถามของเพื่อนสาว ทำให้คุณหมอคิตยาต้องเลิกคิ้วขึ้น ก่อนจะมองหน้ากัณฑ์แบบงงๆ กระทั่งจู่ๆ ในหัวความคิด

หนึ่งของเธอก็สัมผัสได้ด้วยตนเองว่าทำไมเกศราถึงได้พานายคนนั้นมาพบ และเพียงนึกได้เท่านั้น สีหน้าของหญิงสาวก็จริงจังขึ้น ริมฝีปากเฝิ้มเป็นเส้นตรง บางเฉียบ

เกิดความเยียบขึ้นในฉบับล้น กระทั่งศิตยาหันมาสบตากับเพื่อนสาว คนสนิท เกศราจึงพยักหน้าให้

“ฉันไม่รู้หรอกว่ามันดีรีเปล่า แต่คิดว่านี่อาจจะเป็นอีกหนทางหนึ่งที่ช่วยเขาได้นะ”

เกศราเอ๋อขึ้นด้วยน้ำเสียงจริงจัง คุณหมอสาวนิ่งงันและก้มลงมองมือที่บีบเข้าหากันแน่น

เป็นจังหวะที่กัณฑ์ต้องหรีดตาลแบบไม่เข้าใจ จนต้องหันมาสบตากับแบ่งที่นั่งอยู่ข้างๆ

“มีอะไรจริงจังรีเปล่า พวกเธอดูเครียดๆ ไปนะ” กัณฑ์ถาม

“ไลต์นิง”

“หือ?”

จู่ๆ ศิตยาก็เอ่ยเรียกชื่อของชายตรงหน้าขึ้นมาจนเขาชะงักไป

“นาย...เคยได้พบหน้ากับ ธารา...ไม่สิ เเรนนี่ ในโลกแห่งความจริงบ้างมั้ย”

“ไม่เคยนะ ไม่ใช่แค่เจ้านั่นหรอก พวกเราเทพอสูรทุกคนถึงจะสนิทกันมาก แต่ก็ไม่เคยพบหน้าหรือล่องรู้ตัวตนในโลกภายนอกของกันและกันหรอก...ว่าแต่เธอถามทำไม”

กัณฑ์ขมวดคิ้ว เป็นจังหวะเดียวกับที่คุณหมอสาวถอนใจออกมายาวเหยียด เธอหันไปสบตากับเกศราอีกครั้ง ซึ่งเพื่อนสาวคนสนิทก็ยังคงยืนย่นและพยักหน้าให้อีกครั้ง

“ก็ได้”

คุณหมอศิตยาพูดเสียงเข้มราวกับตัดลึนใจได้ ร่างบางตันตัวลุกขึ้นยืนจากโต๊ะทำงาน ทำให้กัณฑ์ต้องชะงักและเงยหน้าขึ้นมองตาม

“ถ้าเป็นนายละก็ บางทีอาจจะทำอะไรบางอย่างได้”

“เธอหมายถึงอะไร”

พอได้ยินคำถามนั้น คุณหมอก็ต้องถอนใจออกมายาวเหยียดอีกครั้ง

“มาเถอะ เดี่ยวนายก็รู้ ไปทักทายเธอกัน”

ไม่ช้าก้นด็กก็ถูกพาเข้ามาในห้องพักของผู้ป่วยพิเศษที่ถูกแยกออกมาห่างจากผู้ป่วยทั่วไป ชั่วยังได้รับการดูแลจากคุณหมอและพยาบาลมากกว่าปกติหลายเท่าตัว ด้านในมีสภาพแทบไม่ต่างอะไรจากห้อง ICU และเสียงเสียวจนน่ากลัว

ระหว่างทางเดินนั้นก้นด็กกับแบ่งข้าเลี้ยงไปรอบๆ แลเห็นผู้ป่วยจำนวนมากถูกแบ่งห้องเป็นคอกๆ ขวางกั้นไว้ด้วยบานกระจกเพื่อให้ผู้ดูแลได้เห็นสภาพของผู้ป่วยตลอดเวลา แม้จะดูเหมือนว่าผู้ป่วยไม่ได้รับความเป็นส่วนตัวนัก แต่นั่นคงไม่สำคัญเสียเท่าไร ในเมื่อผู้ป่วยทุกคนต่างนอนแน่นิ่งไม่ได้สติกันเลยแม้แต่คนเดียว มิน่าซ้ำพวกเขาจะถูกพันด้วยสายระโยงระยางจนดูน่าปวดหัว แค่ดูด้วยตาก็มารู้ว่าทุกคนป่วยในระดับโคม่ากันทั้งสิ้น

“นี่มันอะไรกันเนี่ยเคยร่ำ พวกเธอพาฉันมาที่นี่ทำไม”

ก้นด็กที่เดินตามไปติดๆ กระซิบถาม

“คนพวกนี้คือผู้ป่วยด้วยโรคทางสมองนะ แล้วก็อาการหนักมากทั้งสิ้น”

คำตอบนั้นไม่ได้ช่วยให้ความกระจ่างเลย

“ฉันไม่ได้ถามเรื่องนั้น ที่ฉันอยากรู้ก็คือ...”

“เข้ามาในนี้สิ ถ้าได้เห็นนายก็รู้เอง”

คุณหมอมือที่เดินนำหน้าเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงจริงจัง เธอหยุดยืนอยู่ตรงห้องกระจกด้านในสุด ก่อนจะผลักบานประตูกระจกเพื่อเปิดทางให้ก้นด็กได้เดินเข้าไปด้านใน ซึ่งเขาก็ได้แต่กะพริบตาปริบๆ หันไปสบตากับแบ่งอย่างไม่เข้าใจเลยว่าสองสาวนี้คิดจะทำอะไรกันแน่ สุดท้ายก็ได้แต่เดินเข้าไปอย่างช่วยไม่ได้

“คุณก้นด็กคะ นันมัน...”

แล้วจึงเป็นแบ่งที่เอ่ยขึ้นมาน้ำเสียงตกใจ ทำให้ก้นด็กต้องชะงักไป

ด้วย

เขาเพิ่งมองไปยังเตียงของผู้ป่วยภายในห้องเหม็น และภาพที่เห็นก็คือ เด็กสาวคนหนึ่งที่กำลังนอนหมดสติอยู่บนเตียง ไม่มีอาการไหวติงใดๆ แม้แต่น้อย จะมีก็เพียงเสียงสัญญาณจากเครื่องพุงซีพดั่งอยู่ข้างๆ ตัวเธอเป็นจังหวะคงที่เท่านั้นเอง

“เธอคนนี้เป็นโรคทางสมอง ทำให้กลายเป็นเจ้าหญิงนิทรามาเป็นระยะเวลาสามปีแล้ว”

คุณหมอศิตยาเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงจริงจัง กันต์จึงหันไปสบตาด้วยวูบหนึ่ง สีหน้าของเขาเต็มไปด้วยคำถาม แต่ดูเหมือนลาคอจะจุกตันไปเพราะเรื่องตรงหน้า เขาหันกลับไปมองเด็กสาวที่นอนอยู่บนเตียงอีกครั้ง แม้จะรู้จักได้ไม่นาน แต่เขาก็จดจำใบหน้าของเด็กสาวคนนี้ได้เป็นอย่างดี ถึงเธอจะดูผอมซีดเซียวกว่าที่เห็นใน EO มากมายนักก็ตาม

“ตอนอายุสิบสามปี เธอมีอาการผิดปกติทางคลื่นสมองที่ร้ายแรงมาก นายรู้จักสิ่งที่เรียกว่า ‘ไซน์เนติก บ้างริเปล่าละ ไลต์นิ่ง’

“อ...อ้อ”

กันต์ก็ยังคงพยักหน้ารับแบบอึ้งๆ เป็นจังหวะที่คุณหมอศิตยาต้องถอนใจออกมา

“นั่นแหละคือสิ่งที่เกิดขึ้นกับสมองของเธอ” คุณหมออธิบายต่อ “ปกตินั้นมนุษย์ทั่วไปหากมีสารที่เรียกว่า ‘ไซน์เนติก’ อยู่ในตัวแล้วละก็ พวกเขาจะมีแกนแค่เพียงชนิดเดียวเท่านั้น ซึ่งเป็นสารชนิดพิเศษที่สอดคล้องกับร่างกาย และอวัยวะทั้งหมดจนกลมกลืนเป็นเนื้อเดียวกันได้...ทว่า กับบางคน กลับมีสารไซน์เนติกอยู่ในตัวสองหรือสามชนิดขึ้นไป ซึ่งเราจะเรียกว่าเป็นอาการ ‘ไซน์เนติกซินโดรม’ ยังไงล่ะ”

กันต์ทำความเข้าใจคำอธิบายได้ยากยิ่ง เพราะสำหรับเขาแล้ว เรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับไซน์เนติกนั้นดูเป็นอะไรที่แปลกใหม่และเกินจริง ทว่าพอหันไปสบตากับแบ่งที่ยืนอยู่ข้างๆ เธอกลับพยักหน้าให้เป็นทำนองว่า เรื่องที่คุณหมอพูดมานั้นมันเป็นความจริง

“เธอกำลังจะบอกว่า...” กันต์พูดไม่ออก

“เด็กคนนี้มีสารไชน์เนติกอยู่ในตัวถึงสี่ชนิดด้วยกัน ซึ่งหากถามว่ามันอันตรายมั้ย ฉันก็บอกได้เลยว่ามาก อาการนี้จะเกิดขึ้นกับคนที่มิไชน์เนติกแค่หนึ่งในสิบล้านคนเท่านั้น ยิ่งเมื่อเทียบกับจำนวนประชากรทั้งหมดแล้วละก็ ถือได้ว่าน้อยยิ่งกว่าน้อยเสียอีก จะเรียกกว่าเป็นผู้ที่ถูกโชคชะตาเกลียดชังมากมายเลยก็ว่าได้”

สิ้นคำกล่าวนี้แล้วคุณหมอก็เอื้อมมือไปลูบแก้มของเด็กสาวที่นอนหมดสติอยู่อย่างอ่อนโยน ทำให้กันต์รู้สึกได้เลยว่า ความสัมพันธ์ของคนทั้งสองตรงหน้าเกินกว่าจะเรียกว่า คุณหมอกับคนไข้ แล้ว

“ฉันไม่เข้าใจ...”

กันต์ส่ายหน้า ส่วนคุณหมอนิ่งงันไปราวกับพยายามตั้งสติเพื่อเล่าเรื่องราวทั้งหมดให้ได้โดยไม่แสดงความอ่อนแอออกมา เช่นเดียวกับเกศราที่ต้องก้มหน้าลงอย่างอ่อนใจพอกๆ กัน

“สารไชน์เนติกไม่ใช่สารที่มีอันตรายต่อร่างกาย หากมันไม่ได้หลั่งออกมาจากสมองมากเกินไป หรือต่อให้หลั่งออกมามากเกินไป วิทยาการทางการแพทย์ในปัจจุบันก็สามารถรักษาได้อย่างไม่ยากเย็นนัก ทว่าคนที่มิอาการไชน์เนติกซินโดรมขั้นร้ายแรงขนาดนี้ ถือได้ว่าหาได้ยากเสียยิ่งกว่ายาก การที่ไชน์เนติกถึงสี่ชนิดหลั่งออกมาพร้อมกันจนควบคุมไว้ไม่อยู่ นอกจากจะทำให้ร่างกายรับภาระหนักมากแล้ว สมองก็จะได้รับอันตรายจนเสียหายได้อย่างรวดเร็ว เพราะฉะนั้นตอนนี้ร่างกายจึงป้องกันตัวโดยอัตโนมัติ ไม่ให้มีการหลั่งสารไชน์เนติกออกมา ซึ่งนั่นก็คือการหยุดทำงานในบางส่วน จนกลายเป็นเจ้าหญิงนิทราอย่างที่เราเห็น”

คำกล่าวนั้นทำให้กันต์ต้องยกมือขึ้นมาปิดปากอย่างตกตะลึง ขณะที่แบ่งหันไปสบตาของคุณหมอแทบจะทันที

“แต่ฉันเคยได้ยินมาบ้างว่า สำหรับผู้ป่วยที่เป็นโรคไชน์เนติกซินโดรมนั้นรักษาได้ด้วยการทำให้สารไชน์เนติกตัวใดตัวหนึ่งฝ่อและไม่สามารถหลั่งออกมาได้อีกเลยไม่ใช่หรอคะ ซึ่งนั่นก็จะทำให้สมองกลับสู่สภาวะปกติได้

แม้ว่าอาจจะมึนผลกระทบทางสมองนิดหน่อยก็ตาม”

คุณหมอมีสีหน้าแปลกใจนิดหน่อยที่แบ่งดูจะมีความรู้ทางนี้อยู่บ้าง แต่เธอก็ส่ายหน้าให้ด้วยรอยยิ้มเจื่อนสนิท

“นั่นเป็นวิธีการรักษาสำหรับผู้ป่วยที่ยังไม่ได้เข้าชั้นโคมา หรือมีไชน์เนติกเพียงสองชนิดในตัวเท่านั้นค่ะ แต่ว่าหากมีถึงสี่ชนิดในตัวก็คงรักษาแบบนั้นได้ยากมาก อันดับแรกต้องผ่าตัดสมองเพื่อทำให้ส่วนที่เป็นต่อมผลิตไชน์เนติกฝ่อลง ต่อให้เป็นการผ่าตัดแบบส่องกล้อง แต่สมองเป็นอวัยวะที่บอบบาง การไปกระตุ้นอะไรมันบ่อยๆ ย่อมไม่ใช่ผลดี มีหน้าซ้ำที่คุณบอกว่ามีผลกระทบต่อสมองนั้นถูกต้องแล้ว ทางเราจึงไม่คิดเสี่ยงค่ะ”

แบ่งนั่งเงียบไปกับคำอธิบายนั้น เธอหันไปมองหน้ากันต์ที่ยืนอยู่เคียงข้าง ที่ชัดเจนเลยก็คือความสับสนที่ปรากฏขึ้นบนใบหน้าของเขา รวากับตั้งตัวไม่ทัน แต่ก็แน่นอนว่ากันต์เป็นคนที่รับรู้เรื่องต่างๆ ได้เร็ว เขาจึงผูกเรื่องราวทั้งหมดและเหตุผลที่เกิดขึ้นในโลก EO ได้ในเวลาไม่นาน

“แต่ว่า...เธอยังอยู่ใน EO ได้เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นเลยนะ...”

กันต์พูดด้วยสีหน้าประหลาดใจ จนทำให้คุณหมอคิดยาต้องถอนใจอีกคำรบ

“ใช่ นั่นเป็นเพียงสิ่งเดียวที่ทำให้เธอใช้ชีวิตอยู่ได้เหมือนคนปกติมากที่สุด”

ว่าแล้วคุณหมอก็เลื่อนมือไปจับอุปกรณ์บางอย่างที่ติดอยู่ตรงศีรษะของเด็กสาวคนนั้น

“เมื่อการวิจัยกันมาแล้วว่า เครื่องมือพิเศษชิ้นนี้ของบริษัทไพรด์นั้นสามารถใช้ในการบำบัดคลื่นสมองของผู้ป่วยที่เป็นโรคไชน์เนติกซินโดรมได้โดยจะค่อยๆ ทำให้สมองของเธอปรับตัวเข้ากับไชน์เนติกในตัวได้ที่ละน้อย นี่เป็นโครงการพิเศษที่ทางบริษัทไพรด์มักจะเสนอให้ผู้ป่วยที่มีอาการนี้ ส่วนหนึ่งพวกเขาต้องการตัวเธอไปเป็นเคสตัวอย่างในการทดลองด้วยนะ”

“เคสตัวอย่างในการทดลอง?!”

กันต์เลิกคิ้วขึ้นคล้ายกับตกใจในสิ่งที่ได้ยิน ก่อนที่เขาคะจะยกมือขึ้น

มาจับแขนของเขาไว้ราวกับเป็นการเตือนให้ใจเย็นลงหน่อย

“มันไม่ใช่อย่างที่นายคิดหรอก” คุณหมอคืดยาถอนใจ “ฉันอาจจะพูดแรงไป แต่พวกบริษัทไฟรด์อาสาเป็นคนช่วยรักษาและดูแลออกค่าใช้จ่ายให้ทั้งหมด เพื่อแลกกับข้อมูลในการรักษาอาการป่วยแบบนี้ละ ก็อย่างที่บอกว่ามันเป็นเคสที่ไม่ได้พบกันง่ายตายยาก และพวกเขาก็เป็นผู้เชี่ยวชาญและเปิดธุรกิจ EO ที่เกี่ยวพันกับคลื่นสมองอีกด้วย พวกเขาจึงต้องการข้อมูลเหล่านั้นไปใช้ประโยชน์ในอนาคตนะ ถ้าให้พูดตามตรงละก็ ที่เธอยังมีทุกวันนี้ได้เพราะได้รับความช่วยเหลือจากบริษัทไฟรด์ด้วยซ้ำ”

คำกล่าวนั้นทำให้กนต์ใจเย็นลงได้ เขาหันมามองแบ่งที่ยืนอยู่ข้างๆ จนเธอก็กำลังนั่งอิงไปนั้นก็ต้องกะพริบตาปริบๆ และรีบส่ายหน้าให้กนต์ได้เห็นเป็นทำนองว่าเธอก็ไม่รู้เรื่องพวกนี้เหมือนกัน เห็นดังนั้นแล้วกนต์จึงได้แต่ถอนใจ รับรู้ได้ว่ามันคงเป็นเรื่องลับๆ ภายในองค์กรที่ต่อให้เป็นหลานสาวเจ้าของบริษัทอย่างแบ่งก็คงจะไมู้เหมือนกัน

“แล้วทำไม...”

กนต์ยังคงจับต้นชนปลายไม่ถูก บางทีเขาอาจจะสับสน แม้จะรู้อยู่แล้วว่าต้องมีอะไรเกิดขึ้นกับเด็กสาวที่นอนอยู่บนเตียงผู้ปวยคนนี้ แต่มันมากเกินไปที่เขาจินตนาการเอาไว้

“นายคงจะเห็นแล้วสินะว่าทำไมหมอนั้นถึงพยายามกีดกันไม่ให้เด็กคนนี้ไปเสี่ยงอันตรายอะไรในโลก EO ขนาดนั้น” เกศราพูดขึ้นมาบ้างเมื่อเห็นว่ากนต์ยังมึนงงอยู่ “เพราะว่าการซิงก์คลื่นสมองที่ปั่นป่วนของเธอให้เข้ากับโลก EO นั้นไม่ใช่เรื่องง่ายเลย หากเธอเกมโอเวอร์แม้แต่ครั้งเดียวก็มีโอกาสสูงมากๆ ที่จะทำให้การซิงก์คลื่นสมองของเธอกับโลก EO นั้นหลุดออกจากการกั้น ซึ่งนั่นเท่ากับว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่อดทนทำมาตลอดหนึ่งปีต้องสูญหายไปทั้งหมด”

“หนึ่งปี?” กนต์เลิกคิ้วขึ้น “ไหนบอกว่าเธอหลับมาตลอดสามปีไป?”

“ใช่ เธอเป็นเจ้าหญิงนิทราและมีอาการแบบนี้มาตั้งแต่ตอนอายุสิบสามปี หรือก็คือเมื่อสามปีก่อน” คุณหมอคืดยาพูด “แต่บริษัทไฟรด์เพิ่งเข้า

มาช่วยดูแลเธอเมื่อตอนที่ EO เปิดโอเพ่นเบต้านี้เอง อีกอย่างที่เหมาะสมเข้าไปเล่นเกมอยู่กับพวกนายตลอดช่วงเบต้าเทสต์ นั่นก็เพราะเขาต้องการจะตรวจสอบว่าโลก EO นั้นปลอดภัยพอสำหรับน้องสาวรึเปล่านั้นแหละ”

ได้ยินดังนั้นแล้วกันตึกิ่งออกไป ขณะที่จ้องมองคุณหมอคิตยาเอื้อมือไปลูบแก้มของเด็กสาวที่นอนอยู่บนเตียงอย่างอ่อนโยน ก่อนจะหันมาสบตา กับเขาด้วยแววตาที่ปวดร้าวเป็นอย่างมาก

“ไม่ต้องสับสนหรอกไคตึง เด็กที่ชื่อ นภา คนนี้ ก็คือ ฟ้า ที่นายได้เจอใน EO นั้นแหละ”

กันตึกไม่ได้อะไร เขาเพียงถอนใจยาวๆ ก่อนจะค่อยๆ เดินเข้าไปมองเด็กสาวที่นอนหลับฝันอยู่คนเดียว ยิ่งเห็นก็ยิ่งมั่นใจว่าเด็กคนนี้ก็คือน้องสาวของเรานี่อย่างแน่นอนที่สุด

“แล้วอาการของเธอตอนนี้ล่ะเป็นยังไงบ้าง” กันตึกหันไปถามคุณหมอ

“ทรงตัวมากๆ ถ้าการบำบัดคลื่นสมองละก็ถือว่าเป็นไปได้ด้วยดีนะ” คิตยาพูดยิ้มๆ “แต่ก็ยังห่างไกลจากคำว่า ปกติ อยู่มากโข ฉันเองก็ไมรู้เหมือนกันว่าต้องใช้เวลานานแค่ไหนถึงจะรักษาเธอให้หายสนิทได้ ทุกวันนี้ก็ภาวนาให้วันหนึ่ง สมอของเธอปรับตัวและพร้อมเข้ารับการผ่าตัดได้ เพราะเมื่อถึงวันนั้น โอกาสที่เธอจะหายสนิทก็มีมากขึ้น ดีกว่าปล่อยให้เธอนอนทมรมานอยู่ตรงนี้”

ว่าแล้วคุณหมอก็ลูบแก้มของฟ้าอีกครั้ง ก่อนจะเดินออกห่าง เธอถอดแว่นออกและเสียบมันลงไปในกระเป๋าเสื้อ

“สำหรับฉันแล้ว ฟ้าก็เป็นเหมือนน้องสาวแท้ๆ คนหนึ่ง นายเองก็น่าจะพอรู้แล้วว่าฉันกับธรา...เรานี่นะ โตขึ้นมาด้วยกัน เพราะฉะนั้นฉันเองก็ได้เห็นเธอมาตั้งแต่เล็กๆ ไม่มีอะไรน่าเจ็บปวดมากไปกว่าการต้องเห็นน้องสาวนอนไม่ได้สติแบบนี้ และต้องไปใช้ชีวิตอยู่ในโลกจำลองนั้นด้วยความกลัวหรอกนะ”

ลั่นคำกล่าวนั้นแล้วเธอก็สูดลมหายใจเข้าไปลึกมากเสียจนตัวสั่น หากเข้มแข็งน้อยกว่านี้ บางทีคุณหมออาจจะร้องไห้ออกมาเลยด้วยซ้ำไป

“ตอนนี้การบำบัดของฟ้าก็กำลังเป็นไปได้ด้วยดี สมอของเธอค่อยๆ

ฟื้นฟูไปในรูปแบบที่ดีขึ้นมากๆ แต่ที่ฉันกังวลในตอนนี้นักกลับเป็นเรื่องที่เจ้าบ้านกำลังทำอยู่ต่างหาก”

“เจ้าบ้านนั่น เธอหมายถึงเรนนี่?”

คุณหมอมพยักหน้ารับ

“ตั้งแต่น้องสาวเป็นอย่างนี้ เจ้าบ้านนั้นก็เอาแต่ทำร้ายตัวเองมาโดยตลอด”

“หมายความว่าไง” กันต์หรีตาลง

“เพราะว่าฟ้าจะต้องอยู่ในโลก EO ตลอดเวลา และนั่นเป็นสถานที่แห่งเดียวที่ตานั่นสามารถใช้ชีวิตอยู่กับน้องสาวได้ เพราะฉะนั้น หมอนั่นวันๆ จึงเอาแต่ออนไลน์อยู่ในโลก EO ตลอดเวลาเลยนะสิ”

“ว่าไงนะ...”

คำกล่าวนั้นต้องทำให้กันต์อึ้งไม่น้อย

“ออนไลน์ตลอดเวลาหมายความว่ายังไงกัน”

“หมอนั่นจะตื่นขึ้นมาก็ต่อเมื่อเครื่อง EM ร้องเตือนถึงอันตรายจากการออนไลน์อยู่ในโลกนั้นต่อเนื่องนานเกินไป หรือก็คือราวๆ สิบหกชั่วโมง นอกจากเวลานั้นแล้ว ธาราเอาแต่หมกมุ่นอยู่ในโลก EO ความกังวลเรื่องน้องสาวทำให้เขาไม่ไวใจอะไรทั้งนั้นและเฝ้าเธออยู่ตลอดเวลา แต่หมอนั่นน่าจะกลับแทบจะไม่ได้มาเยี่ยมน้องที่โรงพยาบาลสักนิด”

“หา! นี่พูดจริงจันทหรือ”

กันต์ย้อนถามจนคุณหมอต้องพยักหน้ารับ

“หมอนั่นยอมทิ้งทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อรักษาน้องสาวของตัวเอง ทุกวันนี้น้องหมอนั่นไม่ได้ทำอะไรเลย เขาใช้การแลกเปลี่ยนเงินในโลก EO ให้กลายเป็นเงินจริง ซึ่งระดับหมอนั่นก็คงหาเงินได้อย่างไม่ยากเย็นอะไรอยู่แล้ว เพียงแต่ว่าฉันเป็นห่วงสุขภาพ รวมไปถึงอนาคต แล้วกับความฝันของเขาด้วย ฉันไม่อยากให้เขาทิ้งทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อเรื่องแบบนี้...หมอนั่นกำลังทำร้ายตัวเองด้วยวิธีใดๆ”

น้ำเสียงของเธอสิ้นเครือเสียจนกันต์ต้องนั่งงันไป เขาคุ่นคิดถึงเรื่อง

มากมายที่เกิดขึ้น เบนนี่เองก็เป็นพวกชอบแบกรับความกดดันรอบตัวไว้เพียงลำพังเสียด้วย

“สิ่งที่หมอนั้นทำอยู่เป็นเพียงการขังน้องสาวไว้ใน EO เท่านั้น ความรักและความเป็นห่วงที่มากเกินไปจะทำให้หมอนั้นประสาทเสียเข้าสักวัน อยู่ที่นั่นเขาก็พยายามหลบหน้าหลบตาฉัน เพราะไม่ต้องการให้ฉันพูดอะไรกระทบจิตใจของฟ้า หมอนั้นกลัวว่าฉันจะพูดถึงเรื่องการกระทำบ้าง ของเขาที่กำลังทำร้ายตัวเองอยู่อย่างนี้”

พูดมาถึงตรงนี้คุณหมอก็ก่อนใจออกมายาวเหยียด กระทั่งเดินมาหยุดตรงหน้ากันต์ เธอเอื้อมมาจับต้นแขนของชายหนุ่มเอาไว้จนเขาต้องชะงักดวงตาของคิตยาส่องประกายจริงจังเสียจนน่าสงสาร

“แต่ว่า ตั้งแต่นายกลับเข้ามาใน EO ฉันได้เห็นบางอย่างที่เปลี่ยนไปในตัวเธอ แว่ตาของเขาก่อนหน้านี้น่ากลัวกับเป็นคนตายไปแล้วมันเหมือนกับถูกปลุกให้ค่อยๆ พ้นขึ้นมาอีกครั้ง หลักฐานก็คือการที่ตานั่นยอมเสี่ยงออกไปล่าบอสกับนายเมื่อคืนนั้นแหละโลตนี่” เว้นจังหวะแล้วคิตยาก็เผลอปาก “นายต้องช่วยหมอนั้นนะ โลตนี่ ถึงแม้เขาจะไม่สนใจคำเตือนของฉัน แต่ถ้าเป็นนายละก็ บางทีหมอนั้นอาจจะยอมเปิดใจฟังบ้างก็ได้...ช่วยหมอนั้นด้วยเถอะอย่าปล่อยให้เขาทำร้ายตัวเองกับน้องสาวมากเกินไป”

คำขอร้องนั้นทำให้กันต์นิ่งไป เขาสบตากับหญิงสาวตรงหน้า และขำเลี้งไปมองร่างบอบบางของฟ้าซึ่งนอนอยู่บนเตียงผู้ป่วย เขาใช้เวลาครุ่นคิดอยู่นาน อย่างที่บอกว่าทุกอย่างดูจะหนักกว่าที่เขาคาดเอาไว้เยอะ ตอนนั้นจึงตอบไม่ได้เหมือนกันว่าจะช่วยอะไรเด็กผู้หญิงที่น่ารักและสดใสคนนั้นได้บ้าง

กระทั่งแบ่งเอื้อมมือมาสัมผัสที่ต้นแขนของเขาเบาๆ ทำให้หวั่นความคิดของชายหนุ่มต้องสิ้นสุดลง เขาเพียงหันไปสบตากับเธอที่ยืนอยู่เคียงข้างมาโดยตลอดและเห็นเธอพยักหน้าให้ กันต์จึงถอนใจออกมายาวเหยียด

“ฉันไม่รับปากนะ แต่จะลองหาทางทำอะไรสักอย่าง”

เพียงไม่นานท้องฟ้าก็มืดลง โลกเข้าสู่ช่วงกลางคืน ทั้งกันต์และ
แบ่งได้กลับมาเยือนอยู่ในลานจอดรถหน้าร้านอาหารญี่ปุ่นที่พวกเขาใช้บริการ
เมื่อตอนกลางวัน โดยเกศราอาสาขับรถมาส่งคนทั้งสองถึงที่หมาย ซึ่งตลอด
การเดินทางนั้น บรรยากาศในรถช่างเงียบสงัด ไม่มีใครเอื้อนเอ่ยคำพูดใดๆ
ออกมาเลยแม้แต่บ่อย

ตลอดระยะทางที่นั่งเงียบมานั้น กันต์เองก็ครุ่นคิดถึงเรื่องที่เกิดขึ้น
ตลอด แน่แน่นอนว่าเขาเป็นห่วงเรนนี่ที่เปรียบเสมือนเป็นเพื่อนคนสำคัญ แม้จะ
ไม่ได้รู้จักกันในโลกแห่งความเป็นจริง เขาเอาแต่คิดว่าจะต้องทำอะไรสักอย่าง
กับเรื่องที่เกิดขึ้น

ซึ่งคำตอบนั้นมันก็ไม่ได้หาได้ง่ายดายนัก
กว่าจะรู้ตัวตอนนี้เขาก็มายืนอยู่ด้านหน้ารถของคุณแบ่งที่กำลังเตรียม
ตัวจะขับออกไป และเลือนกระจกลงมาเพื่อคุยด้วย

“เดี๋ยวฉันจะลงไปคุยเรื่องนี้กับคุณน้ำแล้วก็คุณแม่คุณะคะ”

“ครับ?”

กันต์ต้องเลิกคิ้วขึ้นในขณะที่แบ่งนั้นเผยรอยยิ้มเจื่อนๆ มาจากด้านใน
ของรถออสตินมินิคูเปอร์ของเธอ

“เรื่องของน้องฟ้ากับคุณเรนนี่นะค่ะ” แบ่งถอนใจ “อันดับแรกก็เรื่อง
ทุนที่บริษัทไพรด์ออกให้เพื่อในกรณีรักษาน้องฟ้านั้น แล้วฉันจะถามคุณแม่ว่า
พอจะช่วยเหลืออะไรได้บ้างรีเปลา อย่างน้อยๆ ตอนนี้นุณแม่ น่าจะเป็น
ผู้เชี่ยวชาญเรื่องคลื่นสมองที่สุดในโลกคนหนึ่งค่ะ ฉันมั่นใจว่าเธอน่าจะช่วย
รักษาอะไรน้องฟ้าได้บ้าง”

“นั่นหรอครับ”

กันต์รับคำยิ้มๆ ก่อนถอนใจออกมาด้วยคน และพยักหน้าให้

“ขอบคุณนะครับคุณแบ่ง”

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ ฉันยินดีช่วยอยู่แล้ว” แบ่งยิ้มรับ

“แล้วก็ วันนี้ขอบคุณมากนะครับที่อยู่ข้างๆ ผม บอกตามตรงว่าถ้า
วันนี้ไม่มีคนไปด้วยผมคงอึ้งจนพูดอะไรไม่ออกเหมือนกัน เรื่องทั้งหมดมันฟัง

แล้วก็...นะ”

“ถ้าเป็นคุณต้องทำอะไรได้อยู่แล้วละคะ คุณกันต์”

ว่าแล้วเธอก็เอื้อมมาบีบมือของกันต์เอาไว้อย่างอ่อนโยนที่สุด เขาจะคลายความกังวลไปได้บ้าง เพราะอย่างน้อยๆ ก็ยังมีคนที่อาสาว่าจะช่วยเขาอีกแรงอยู่ข้างๆ กัน

“ถ้าฉันก็ขับรถดีๆ นะครับคุณแบ่ง ถ้าถึงบ้านแล้วไลน์มาบอกผมด้วยนะครับ”

“ค่ะ คุณเองก็ขับรถดีๆ นะคะ”

“ครับ”

ลีนคำกล่าวนั้นแล้วบานกระจกรถก็ค่อยๆ เลื่อนขึ้นมาปิดสนิท เป็นจังหวะเดียวกับที่ออสตินมินิคูเปอร์สีดำค่อยๆ เคลื่อนตัวสู่ถนน ทั้งให้นายกันต์ที่จ้องมองอยู่นั้นต้องยกมือขึ้นมาเกาศีรษะแกรกๆ ก่อนจะเดินไปยังรถของตนที่จอดอยู่ไม่ห่างกันนัก

มือก็ล้วงหยิบกุญแจรถมากดปลดล็อกประตู แต่ใจกลับหวนคิดไปถึงสิ่งที่เกิดขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เหตุผลที่จู่ๆ เบนนี่ก็ส่งข้อความมาบอกตำแหน่งที่ซ่อนตัวอยู่ ทุกอย่างมันก็ชัดเจนอยู่ตั้งแต่แรกแล้วว่า หมอนี่ต้องการความช่วยเหลือมาตลอด แต่ไม่รู้ว่าจะต้องทำอะไรดี

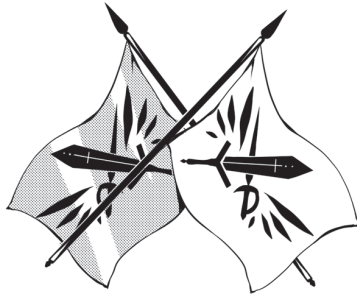
“อยากให้ช่วยก็น่าจะบอกกันตรงๆ แต่แรก ไล้บ้าเอ๊ย...”

กันต์พูดกลางเปิดประตูรถค้างไว้แต่ก็ไม่ได้เข้าไปนั่งทันที เขาเงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้าที่แทบจะไม่เห็นดวงดาวเลยแม้แต่ดวงเดียว เพียงเท่านั้นเองเขาก็ยิ้มออกมาและถอนใจเบาๆ

“เอวาระ ลองดูกันสักตั้ง ถ้าเพื่อนไม่ช่วยเพื่อนแล้วหมาที่ไหนมันจะมาช่วย รอก่อนก็แล้วกันเรนนี่”

4

อารีน่า

“ยินดีต้อนรับเข้าสู่โลก EO ค่ะนายท่าน”

เมื่อได้เข้ามาสู่โลก EO เสียงหวานๆ ของ A.I. ประจำตัวอย่างไอก็เอ่ยคำทักทายขึ้น

ดวงตาสีสนิมเหล็กมองข้ามมองขวาเพื่อสำรวจว่าตอนนี้เขาอยู่ที่ไหนกันแน่ ซึ่งพอได้เห็นวาร์อปๆ ตัวนั้นมีเตียงนอน เก้าอี้โซฟาปรับแขก และโทรทัศน์ขนาดย่อม รวมไปถึงห้องอาบน้ำส่วนตัวแล้ว เขาก็พอจะจดจำได้ว่าตนอยู่ในโรงแรมของเมืองชาวาน่า เมืองหลวงของเผ่าออนดินนั่นเอง

“เฮ้อ...ในที่สุดก็ได้เข้ามาในเกมเสียที นี่กว่าเข้ามาแล้วจะถูกเช็คเอาต์ออกจากห้องเองโดยอัตโนมัติเสียอีก แสดงว่าเราก็คงไม่ได้เข้ามาเลตนักสินะ”

“ค่ะ แต่ว่าตอนนี้ทุกท่านออนไลน์กันหมดแล้ว พวกเขารอนายท่านอยู่ที่ล็อบบี้ของโรงแรมนะคะ”

ได้ยินดังนั้นแล้วกันตาก็ถอนใจออกมาเบาๆ ก่อนเปิดหน้าต่างข้อมูลขึ้น

“โอเคๆ ถ้าอย่างนั้นก็เช็คเอาต์ออกจากห้องได้เลย วันนี้คงมีคิวต้องไป

ทำอะไรอีกเยอะแยะไปหมดเลยละ”

“คะนายท่าน”

สิ้นคำกล่าวนั้นแล้วก็ยังมีหน้าต่างข้อมูลของโรงแรมปรากฏขึ้นมาว่า ต้องการเช่าห้องในโรงแรมเพิ่มอีกหรือจะเช็คเอาท์ ซึ่งกันต์ก็เลือกยกเลิกใช้บริการของที่นี่ แม้ว่ามันจะเป็นห้องที่หรูและให้อัตราการพักผ่อนดีกว่าโรงแรมอื่นๆ ที่เขาเคยพักมาก ที่ว่ากันว่าโรงแรมในเมืองหลวงของแต่ละทวีปนั้นดีที่สุดในที่นี้จะจริง

พอเช็คเอาท์ออกจากห้องเสร็จสิ้น กันต์ก็เปลี่ยนเสื้อผ้าโดยเปลี่ยนไปใช้เสื้อคลุมตัวใหม่ที่เป็นสีเทาอ่อน แตกต่างไปจากตัวเดิมที่ใช้ก่อนหน้านี้ เมื่อไม่นานมานี้ภาพของเขาตอนต่อสู้กับเจ้ามังกรหิมะนั้นเพิ่งถูกกระจายไปทั่วทั้งอินเทอร์เน็ต เพราะฉะนั้นการแต่งตัวด้วยชุดเดิมจึงเป็นอะไรที่เสี่ยงเกินไป

แล้วเขาก็เดินลงมาจากห้องพัก โดยสารลิฟต์ของโรงแรมจากชั้นที่สี่สิบห้าลงมาถึงชั้นหนึ่งได้ไม่ช้า ดูเหมือนผู้คนที่ออนไลน์เข้ามาในวันนี้ยังคงมหาศาลเหมือนเดิม กันต์ต้องเดินฝ่าลูกค้าของโรงแรมจำนวนหนึ่งตรงไปยังที่นั่งด้านหน้าของล็อบบี้โรงแรม จึงได้เห็นพวกน้องๆ นั่งพูดคุยกันอยู่ตรงนั้นด้วยสีหน้าร่าเริง

“เเิงทุกคน มากันพร้อมแล้วสินะ”

กันต์เอ่ยทักขึ้น พวกเด็กๆ จึงหันมามอง

“ฮ้ามากพี่กันต์!”

แล้วคนที่ทักออกมาเป็นคนแรกก็หาใช่ใครอื่น เจ้ากานต์น้องชายตัวแสบที่ทำให้น้ำมูกขึ้นที่

“ทำไมพวกผมจะต้องเข้ามาออนไลน์เพื่อรอพี่ก่อนตลอดเลยอะ”

“ก็เพราะว่าแกมันไม่เคยคิดจะทำการบ้านและห่วยแต่เล่นเกมยังไล่ละ ส่วนฉันก็มีงานต้องทำ เพราะงั้นมันก็คงจะเป็นหัวข้อที่เกี่ยวข้องกับความรับผิดชอบนะไอ้น้องเวร”

“ปะ! มีกฎข้อไหนบ้างที่บัญญัติว่าเราต้องทำการบ้านก่อนเข้านอนเท่านั้น ไอ้ของแบบนี้ละเอาไปทำตอนเช้าที่โรงเรียนก็ได้ ไม่เห็นจะเป็นไรเลย”

ว่าแล้วเจ้ากานต์ก็ยิ้มเฉล่

“แล้วก็หมายถึงลোকเพื่อนเอาด้วยสินะ”

“ซำย”

“ฉันประหลาด!”

“อ้าย!”

แล้วพี่ชายก็มาบุกใหม่ด้วยวิธีการชวนหน้าน้องชายเข้าไปจนมันกรีดเสียงหลง ทำเอาพวกเพื่อนๆ ที่มองอยู่หัวเราะคิกคัก

นายกันต์นั้นได้แต่ส่ายหน้าอึ้งใจและหันไปมองสำรวจทุกคนว่าอยู่กันพร้อมหน้าไหม กระทั่งเห็น นีน่า วิสา รวมไปถึงคุณแบ่งที่นั่งอยู่เป็นคนสุดท้ายซึ่งก็ทำให้เขาเห็นอะไรบางอย่างที่เปลี่ยนไปจนต้องเลิกคิ้วขึ้น

“คุณแบ่ง นี่สีผมของคุณมัน...”

“ก็เหมือนกับคุณกันต์นั่นแหละค่ะ ฉันเองขึ้นยังใช้ผมสีนั้นต่อไปคงจะถูกจับได้ว่าเป็นวิโอล่าที่สู้กับมังกรหิมะแน่ๆ ก็ผมสีนั้นมันเด่นเกินไปนี่คะ ฉันเลย...”

ว่าแล้วเธอก็ได้แต่หัวเราะเหะๆ ยามนี้สีผมของเธอจากที่เคยเป็นสีชาวดุจหิมะนั้นได้กลายมาเป็นสีดำขลับตามปกติเรียบร้อยแล้ว เห็นดังนั้นกันต์จึงเผยรอยยิ้มขึ้นมาจากง

“แบบนี้ก็ดีแล้วละครับ ค่อยคุ้นตามหน่อย”

“งั้นเหอะคะ”

หญิงสาวเพียงแค่นั่งรับเท่านั้น แต่ทั้งคู่ก็สบตากันนานเสียจนเจ้ากานต์ต้องกระแอมออกมาดังๆ เพื่อเรียกสติของคนทั้งสองที่ตั้งท่าจะเข้าโลกส่วนตัวเสียคือๆ

“แล้วจะเอาอย่างไรครับพี่กันต์ วันนี้เราจะไปไหนกันดี”

คำถามนั้นทำให้พี่ชายต้องหันมาสบตาด้วย

“ทุกคนได้ทานข้าวเข้ากันเรียบร้อยแล้วแล้ววี่ยัง”

“เขาจัดการธุระอะไรกันหมดแล้วละ เหลือแค่พี่คนเดียววนั้นแหละ”

กันต์ไม่ได้ถามอะไรออกมาอีก เขาเปิดหน้าต่างข้อมูลขึ้นมาเพื่อตรวจ

สอบตำแหน่งของสมาชิกปาร์ตี้ และได้เห็นว่าตอนนี้ตำแหน่งของเรนนั่นมันอยู่ที่ไวต์นอร์ธ เขาจึงต้องถอนใจออกมายาวเหยียด คิดว่าหมอนั่นคงติดธุระอยู่แน่ๆ การจะไปคุยอะไรด้วยคงต้องรอให้ผ่านพ้นวันนี้ไปเสียก่อน

คิดได้ดังนั้นเขาจึงถอนใจออกมาเบาๆ และปิดหน้าต่างข้อมูลปาร์ตี้ลงไป

“เอาเป็นว่าวันนี้ฉันจะพาทุกคนไปเรียนรู้เรื่องของ MOBA ก็แล้วกันนะ” กันต์พูด “ตอนนี้เราก็ไม่มีธุระอะไรต้องไปจัดการกันแล้ว ตามกำหนดการณ์มีเวลาอีกไม่มากที่จะได้ฝึกซ้อมมือเพื่อเข้าแข่งขันในรายการทัวร์นาเมนต์ออฟ-ฮีโร่ แล้วก็...ในที่นี้นอกจากเจ้าเกรียนอย่างเจ้ากานต์แล้ว ทุกคนคงไม่เคยเล่นเกมแนวนี้มาก่อนสินะครับ”

“อ้าว!”

เจ้าคนถูกเรียกว่า “เกรียน” อ้าปากค้าง ส่วนพวกสาวๆ ที่เหลือก็ต่างส่ายหน้าแทนคำยืนยันว่าไม่เคยเล่นเกมแนว MOBA กันมาก่อนจริงๆ

“ถ้าอย่างนั้นก็ดีครับ วันนี้เราจะไปชกดูอยู่ในอารีน่ากันทั้งวันเลย เพราะว่าทุกคนที่นั่งอยู่ตรงนี้ยังงี้เสียก็ต้องเป็นตัวจริงในการลงแข่งขันเท่านั้น ถึงจะไม่เคยเล่นเกมแนวนี้มาก่อน แต่ถ้าได้ลองสักที่สองที่น่าจะอธิบายกฎกติกาได้ง่ายกว่า อีกอย่างระดับพวกคุณทุกคนในนี้นะคงเรียนรู้ได้เร็วกว่าชาวบ้านเขาหลายเท่านี้แหละ”

ว่าแล้วกันต์ก็พยักหน้าส่งสัญญาณให้ทุกคนลุกขึ้นเพื่อเตรียมตัวเดินทางไปยังอารีน่าในเมืองนี้กัน ซึ่งพวกสาวๆ ก็ดูจะตื่นเต้นกันอยู่ไม่น้อย เจ้ากานต์ร้องขึ้นเสียงใส่ว่ารู้ทางไปอารีน่าของเมืองนี้ดีจึงเดินนำหน้าไปปล่อยให้พวกมันตล่อนใจ เดินรั้งท้ายไปติดๆ

“คุณกันต์คะ...”

แบ่งเดินมาจับชายแขนเสื้อของเขาเอาไว้จนต้องชะงัก

“ครับ?”

“แล้วเรื่องของคุณเรนนี้นะคะ ไม่ไปคุยกับเขามันจะดีหรือคะ”

กันต์นิ่งไปครู่หนึ่ง แต่แล้วก็เผยรอยยิ้มขึ้นมาให้เห็นเป็นทำนองว่า

สบายใจได้

“ไม่ต้องห่วงครับ หมนั้นรับประกันว่าจะมารวมทีมกับพวกเราในทัวร์นาเมนต์ออฟฮีโร่แล้ว เพราะฉะนั้นยังมีเวลาอีกมากให้ค่อยๆ คุยกันอย่างใจเย็น...เพียงแต่ตอนนี้ผมยังคิดไม่ออกเท่านั้นเองว่าจะคุยกับหมนั้นยังไงดี”

ว่าแล้วก็เกาศีรษะแกรๆ ยิ้มเจื่อนสนิท แป้งเห็นแล้วก็อดยิ้มหวานไม่ได้ เธอเอื้อมมือไปตีหลังของเขาเบาๆ สองสามทีเป็นการให้กำลังใจ

“ถ้าอย่างนั้นก็พยายามเข้านะคะ”

อารีนาเปรียบเสมือนเป็นสถานีดความบันเทิงในโลกของ EO ก็ได้ มันเป็นสำนักงานที่รวบรวมการแข่งขันทุกอย่างในโลกแห่งนี้เอาไว้ ไม่ว่าจะเป็นการแข่งขัน PVP หรือ GVG แม้กระทั่งทัวร์นาเมนต์ที่เกี่ยวข้องกับมินิเกมจำพวก การแข่งขันโอเทลโล่ หมากรุก การ์ดเกม ก็เช่นเดียวกัน

ซึ่งถือได้ว่าเป็นสถานที่รวมความบันเทิงครบครันที่สุดแห่งหนึ่ง มีหน้าซำยังมีเคลสต์บางชนิดที่ต้องมาเคลียร์ในอารีนาอีกด้วย รวมถึงเหรียญรางวัลความสำเร็จ แม้กระทั่งไอเท็มพิเศษบางชนิดก็ใช้การมอบให้แก่ผู้ชนะการแข่งขันทัวร์นาเมนต์ต่างๆ ที่ทางอารีนาประจำเมืองนั้นๆ จัดขึ้นมา

ถือได้ว่าเป็นอีกทางเลือกหนึ่งสำหรับเหล่าผู้เล่นที่เบื่อกับการเก็บเลเวลในรูปแบบทั่วไปนั่นเอง

และอีกหนึ่งเกมการแข่งขันที่ได้รับความนิยมสูงสุดในอารีนา คือเกมที่ชื่อว่า ฮีโร่วอร์ (HW) เกมการแข่งขันในรูปแบบ MOBA ซึ่งเป็นที่นิยมมากในหมู่เกมเมอร์ยุคนี้ แต่ที่เด็ดขาดกว่านั้นก็คือ คุณจะได้รับบทบาทลงไปลุยเองในสนามรบ โดยได้รับประสบการณ์ในการต่อสู้กันแบบสืบทอดสืบลับอันดุเดือดในอารีนาขนาดใหญ่!

“ว้าว! นี่แหละหะคะที่เรียกว่าอารีนา!”

เสียงสดใสแว่มนั้นเป็นของ วิษา เธอกำลังเดินสอดส่องสายตามองไปรอบๆ หลังจากเข้ามาในโดมขนาดใหญ่ที่ตั้งอยู่กลางแม่น้ำของเมืองชาวาน่า ซึ่งหากไม่นับจำนวนผู้เล่นที่เข้ามาแะเวียนอยู่ในอารีนาของที่นี่ซึ่งมากมาย

มหาศาลแล้ว การตกแต่งที่นี้ก็หรูหรา แถมยังมีเคาน์เตอร์ตั้งอยู่ตามมุมห้อง เพื่อให้บริการโดยแยกเป็นหมวดหมู่ และมีผู้เล่นจำนวนมากยืนต่อแถวใช้บริการกันอยู่ รวมไปถึงก๊วนของพวกเขาด้วย

“ในอารีน่านี้คนเยอะมาก ๆ เลยนะคะ สำนึกว่าอยู่ใน EO แล้วเขาจะไม่สนใจไอ้เกมเล็กๆ น้อยๆ พวกนี้เสียอีก”

“ใครบอกละสา” กานต์แย้งด้วยรอยยิ้ม “อารีน่าเนียแหละเป็นแหล่งรวมพลของผู้เล่นเลยนะจะบอกให้ มันมีเกมอะไรสนุกๆ ให้เราแข่งขันกับชาวบ้านเขามากมายไปหมด แถมยังมีเงินรางวัลกับไอ้ทีมแปลกๆ ให้มาล่าที่นี้ด้วย สมัยก่อนพี่ก็ชอบมาเล่นอยู่ที่นี่บ่อยๆ ละ”

“จริงหรอคะ แล้วพี่กานต์ชอบมาเล่นอะไรล่ะคะ” วิชาถามด้วยความสนใจ

“ส่วนมากก็พวก PVP อะนะ ได้มาสู้กับผู้เล่นคนอื่นในนี่นะปลอดภัยแน่นอน เพราะถ้าแพ้ก็ไม่เกมโอเวอร์ แถมถ้าชนะไปเรื่อยๆ มันก็จะบันทึกเป็นสถิติไว้ เอาไปแลกเป็นไอ้ทีมได้อีก วันดีคืนดี ถ้าทางอารีน่าเขาจัดทัวร์นาเมนต์ขึ้นมาละก็ยิ่งสนุกใหญ่ เขาจัดเป็นเวทีประลองเปิดให้มีคนมาชมการแข่งขันได้เหมือนพวกศึกชิงจ้าวยุทธจักรเลยนะ”

“ว้าว! น่าสนุกจัง”

วิชาพูดด้วยแววตาที่เป็นประกาย นึกภาพตามไปแล้วเธอก็ยิ่งสนใจ

“ชอบมาสิงอยู่ในที่ที่มีแต่พวกเดียวกันอยู่เยอะๆ แบบนี้ ก็สมกับเป็นแก๊ตี่นะเจ้ากานต์”

ผู้เป็นพี่เอ่ยขึ้นจนกานต์หันไปหรีตามอง

“พวกเดียวกันนี้หมายความว่าไงเพ้”

“ก็ต้องหมายถึงพวกกวนประสาทแบบแกนั่นแหละว้ย”

“เหอะ!”

ผู้เป็นน้องส่งเสียงกวนๆ กลับไป ทุกคนจึงหัวเราะเบาๆ

“งั้นก็หมายความว่าคุณนี่น่าเองก็มากับเจ้ากานต์อยู่บ่อยๆ อย่างนั้นสินะครับ” กานต์ถาม

“เป็นบางครั้งค่ะ” นี่น่าจะตอบด้วยสีหน้าราบเรียบ “ส่วนมากฉันจะมาแข่งพวกหมากรุกหรือโอเทลโล่นะค่ะ”

“ไอ้ของแบบนั้นเล่นแบบในหน้าต่างมินิเกมออนไลน์เอาก็ได้ไม่ใช่หรือครับ”

“เล่นแบบนั้นมันไม่ได้ไอ้เท็มเป็นรางวัลค่ะ อีกรายางเพื่อให้มั่นใจว่าตานี้จะไม่ไปก่อเรื่องอะไร ฉันจึงมาในฐานะพี่เลี้ยงค่ะ”

“อืม...”

กันต์เพียงลากเสียงออกมาด้วยรอยยิ้ม นี่น่าหันไปมองทางอื่นคล้ายไม่ใส่ใจ เขาจึงหันกลับมาสบตากับแป้งที่ยืนอยู่ข้างๆ

“แล้วคุณแป้งล่ะครับ เคยมาที่นี่บ้างรึเปล่า” กันต์ถาม

“ครั้งหนึ่งนะคะ”

“หรือครับ แล้วมาทำอะไรกันครับเนี่ย”

กันต์ถามคล้ายจะเปล่งใจอยู่นิดๆ นี่ก็ไม่ถึงว่าเธอที่เล่นเกมแบบไซโได้เหมือนเขาจะเข้ามาดูมวยในสถานที่แบบนี้ด้วย แน่نونว่าอารีน่าพวกนี้นั้นหากมาเดินเล่นคนเดียวจะไร้ซึ่งความสุขโดยสิ้นเชิง แต่ถ้ามาเป็นหมู่คณะจะหรรษาอย่างคาดไม่ถึงเลยเชียวละ แต่คงยกเว้นเจ้ากานต์ไว้คนหนึ่ง เพราะขานัธธยศัยดี ต่อให้มาที่นี้คนเดียวก็คงหาเพื่อนไปเล่นด้วยได้โดยง่ายเป็นแน่

“คือว่า...เคยมาใช้บริการ PVP ครั้งหนึ่งนะคะ” แป้งตอบด้วยรอยยิ้มเจื่อนๆ

“PVP หรือครับ”

“ค่ะ ก็...เรื่องไม่เป็นเรื่องนะคะ เอาเป็นว่าเคยมาที่นี่ก็แล้วกัน”

กันต์ทำได้เพียงแค่อืมรับอย่างเข้าใจ ท่าทางคงจะเป็นเรื่องน่าอายที่สาวแป้งไม่ยอมเล่าเท่าใดนัก ซึ่งเขาก็ไม่คิดจะซักไซ้อะไรก็เลยปล่อยเลยตามเลย

และแล้ว หลังจากยืนรอมานานกว่ายี่สิบนาทีเพื่อขอใช้บริการอารีน่าคิวของพวกเขาก็มาถึงในที่สุด กันต์ไปยืนรออยู่ตรงหน้าเคาน์เตอร์บริการโดยมี NPC สาวสวยผมสีทองสวมหมวกเล็กๆ น่ารักและใส่แฮดโฟนไว้แค่หูซ้ายส่ง

ยิ้มหวานมาให้

“อารีน่าแห่งชาววานาโยนดีต้อนรับค่ะ ไม่ทราบว่าวันนี้ต้องการใช้บริการอะไรจากเราจะค่ะ”

“ผมอยากใช้บริการของ ฮีโร่วอร์ ครับ”

“รับทราบค่ะ”

NPC สาวคนนั้นพยักหน้ารับพร้อมกับเปิดหน้าต่างข้อมูลขึ้นมา เธอหันมายิ้มให้นายกันต์อีกครั้ง

“ไม่ทราบว่าใช้บริการที่ท่านหรือคะ”

“हांคนครับ...ว่าแต่สัตว์เลี้ยงนี้ไม่นับสินะครับ”

“ไม่นับค่ะ พาไปด้วยได้แต่พาเข้าไปเล่นเกมด้วยไม่ได้คะ” NPC สาวพูดด้วยรอยยิ้ม

“ครับ ถ้าฉันก็हांคนครับ”

“ยินดีค่ะ” เธอพูดแล้วก็กรอกข้อมูลลงไปในหน้าต่างข้อมูล “คุณผู้เล่นสนใจเปิดห้องเวตติ้งรูมด้วยมั๊ยคะ”

“เวตติ้งรูมคืออะไรครับ” กันต์หรีตถาม

“ยินดีให้คำตอบค่ะ เวตติ้งรูม คือห้องพักผ่อนส่วนตัวให้คุณผู้เล่นเข้าไปใช้นั่งพักผ่อนหรือวางแผนก่อนเข้าไปใช้บริการในห้องเล่นเกมของอารีน่า ซึ่งหากคุณผู้เล่นเปิดห้องเวตติ้งรูมแล้ว จะสามารถเข้าไปเล่นเกมอะไรก็ได้จากภายในห้องนั้นทันที ถ้ามากันเยอะๆ แบบนี้ดิฉันแนะนำให้เปิดห้องนะคะ เพราะว่าอาจจะสะดวกกว่ามากในการรอเพื่อใช้บริการ อีกทั้งยังมีบริการอาหารและเครื่องดื่มคอยอำนวยความสะดวกอีกด้วย...ฮะ! แต่ว่าในส่วนนั้นคิดค่าบริการเพิ่มนะคะ”

“ก็คล้ายๆ กับเปิดห้องคาราโอเกะแหละพี่”

เจ้ากันต์เดินเข้ามากระซิบ และพยักหน้าให้เป็นทำนองสนับสุนนให้เปิดห้องดังกล่าวนี้จะได้ดีกว่า

“โอเคครับ ถ้าอย่างนั้นเปิดห้องเวตติ้งรูมก็ได้ครับ”

“ขอบคุณที่ใช้บริการค่ะ”

ว่าแล้วเธอก็กดอะไรก็อกแกกอีกสองสามที จนกระทั่งมีหน้าต่างข้อมูลปรากฏขึ้นมาตรงหน้ากันต์ ซึ่งคาดว่าจะจะเป็นข้อมูลของห้องที่จะใช้บริการ

“คุณผู้เล่นต้องการจะเปิดห้องนานเท่าไรคะ” NPC สาวถาม

กันต์ก็มลงมองนาฬิกาข้อมือ คิดสละระตะดูแล้วจึงถาม

“จำกัดเวลาในการเช่ารึเปล่าครับ”

“ทางเราไม่จำกัดเวลาในการเปิดห้องคะ เพียงแต่ว่ามีโปรโมชันเวลาในการเปิดห้อง โดยจะเปิดเป็นสิบชั่วโมงฟรีหนึ่งชั่วโมง อีกทั้งโปรโมชันนี้สามารถใช้แบบสะสมชั่วโมงสำหรับการบริการครั้งหน้าได้อีกด้วย ซึ่งค่าบริการในการใช้งานตอนนี้ก็คือ ชั่วโมงละห้าหมื่นเหรียญคะ”

“ห้าหมื่น?” กันต์เลิกคิ้วขึ้น “แพงจังเลยนะครับ”

“คะ แต่ว่าการเปิดห้องแบบนี้จะจำกัดการใช้งานของผู้เล่นได้สิบท่านต่อหนึ่งห้อง อีกทั้งเมื่อเปิดแล้วคุณผู้เล่นจะใช้บริการห้องเล่นเกมอื่นๆ ในอารีน่าได้อีกโดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายใดๆ เพิ่มเติม...อะ! แต่ค่าอาหารและเครื่องดื่มเราจะเก็บเพิ่มนะคะ อีกอย่างดิฉันแนะนำให้รีบตัดสินใจ เพราะว่าห้องเวดดิ้งรูมตอนนี้เองก็เหลือจำนวนห้องไม่มากนัก วันไหนที่ลูกค้าเยอะๆ ห้องจะเต็มเร็วมากทีเดียวคะ”

NPC สาวยังคงย้ำเรื่องค่าอาหารเหมือนเคย กันต์จึงต้องยกมือขึ้นจับได้ริมฝีปากอย่างครุ่นคิด เขารู้สึกว่าการเปิดห้องแบบนี้คงจะมีลักษณะคล้ายกับการซื้อบัตรเหมาจ่ายในสวนสนุก ทำให้เล่นเครื่องเล่นได้ทุกชิ้นนั่นแหละ ซึ่งหากมาใช้บริการครบสิบคนต่อหนึ่งห้องมันก็ถือว่าคุ้มค่าอยู่หรอก

แล้วดูจากจำนวนคนที่มาใช้งานอารีน่าแล้วท่าทางจะมากทีเดียว จากตอนนี้ไปเขาเองก็คงต้องใช้บริการมันบ่อยๆ อีกด้วย

“โอเคครับผมตัดสินใจได้แล้ว”

“จะเช่าห้องกี่ชั่วโมงดีคะ”

“ทั้งหมดหนึ่งเดือนครับ”

ทุกคนถึงกับสาลักน้ำลายตัวเองโดยไม่ได้นัดหมาย เช่นเดียวกับ NPC สาวที่ถึงกับอึ้งจนอ้าปากค้าง

“ก...กรุณาอย่าล้อเล่นสิคะคุณผู้เล่น”

“ผมพูดจริงนะครับ” กันต์ถึงกับยิ้มแฉ่ง

“ต...แต่ว่าการเช่าห้องเวตติ้งรูมหนึ่งเดือนจะต้องเสียค่าใช้จ่ายถึง...”

“สามร้อยหกสิบล้านเหรียญครับ ผมคิดไว้แล้ว”

กันต์ยังคงตอบด้วยรอยยิ้มไม่ยี่หระ NPC สาวที่แน่นอนว่าเพิ่งเคยเจอลูกค้าสุดลิ้มที่มึนประตูปแบบนี้เป็นครั้งแรกถึงกับไปไม่เป็น ส่วนเจ้ากานต์ก็รับมาเกาะแขนพี่ชายเอาไว้ทันที

“จะบ้าเหอพีกันต์ พี่จะเช่าห้องไปทำไมตั้งเดือนนึง แล้วตั้งสามร้อยหกสิบล้านเนี่ย มันไม่ตลกเลยนะ”

“ฉันก็ได้คิดจะเปิดห้องไปให้แกฝึกเล่นตลกอยู่แล้วเจ้ากานต์” ผู้เป็นพี่ยิ้มว่า “แกคิดว่าฉันจะปล่อยให้แกเสียเวลาแม้แต่วันที่ในการฝึกซ้อมเพื่อเข้าแข่งขันในทัวร์นาเมนต์ออฟฮีโร่จิ้นเหอ ขอบอกเลยว่าไม่มีทาง อีกร้อยอย่างเราจะปึกหลักพุกพ่อนกันอยู่ในเวตติ้งรูมนี้แหละ ประหยัดค่าโรงแรมไปในตัวด้วย... ได้ใช่ไหมครับ”

“ก...ก็ไม่ได้มีข้อห้ามคะ”

กันต์หันไปถาม NPC สาว ซึ่งยังตอบแบบอึ้งไม่หาย

“ตามนั้น” กันต์ยกไหล่ “อย่างที่ว่าไป ในทัวร์นาเมนต์ออฟฮีโร่จะเรื่องเลเวลหรือไอเทมในตัวไม่มีผลกับการแข่งขัน ทุกสิ่งทุกอย่างวัดกันที่ฝีมืออย่างเดียวเท่านั้น ถ้าฉันไม่มั่นใจว่าจะชนะเลิศในการแข่งขันนั้นได้ แกก็อย่าหวังว่าจะได้ออกไปจากอารีน่านี้เลย”

“อ...เอาจริงอะ”

“หน้าฉันเหมือนล้อเล่นอยู่หรือไง”

กานต์พูดอะไรไม่ออก เป็นจังหวะที่กันต์หัวเราะหึก่อนจะหันไปหา NPC อีกครั้ง ปลอบใจให้พวกสาว ๆ ที่เหลือนิ่งอึ้ง พูดอะไรไม่ออก จะมีก็เพียงแบ่งเท่านั้นที่หัวเราะคิกคัก ตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่รู้ที่เธอชักจะชินกับความคิดแปลกๆของผู้ชายคนนี้ แต่พอได้เจอที่ไรเป็นอันต้องอดกลั้นหัวเราะไม่ได้ทุกที

อีกร้อยอย่างคุณกันต์เองก็เป็นคนฉลาด เพราะในตอนนี้เรื่องราวของโลดนิ่ง

กำลังเป็นที่สนใจจากผู้เล่นทั่วไป เพราะฉะนั้นการเก็บตัวอยู่ในอารีน่าแบบนี้ จึงเป็นเรื่องที่ฉลาดมากจริงๆ

“ตกลงว่าขอเปิดห้องเวตติ้งรูมหนึ่งเดือน เป็นไปได้ขอห้องดีๆ หน่อย นะครับ”

“แน่ใจนะคะคุณผู้เล่น” NPC สาวมีอาการเหวี่ยงตัก “คือว่าดิฉันเองก็ ไม่ได้ขัดข้องอะไร แต่การที่คุณผู้เล่นจะเช่าห้องข้ามช่วงเวลาในการออนไลน์ แบบนี้อาจจะทำให้คุณผู้เล่นใช้บริการได้ไม่คุ้มค่า”

“ไม่เป็นไรครับ พอดีผมต้องการความเป็นส่วนตัว แล้วก็อยากจะได้ ห้องประชุมงานที่สะดวกสบายพร้อมแบบนี้อยู่แล้ว เพราะฉันเอาตามที่ผมว่า เถอะครับ ผมยินดีจ่าย”

“ค...คะ ถ้าอย่างนั้นดิฉันขออนุญาตเก็บค่าบริการล่วงหน้าเลยนะคะ”

“ครับผม”

สุดท้ายแล้วก็ไม่มีใครตามความคิดของนายกันต์ทันเลยแม้แต่คนเดียว หรือหากพูดให้ถูกก็คือพวกเขากลับรู้สึกว่าการที่นายคนนี้น่าจะคิดอะไรพิลึกแหวก แนวชาวบ้านเสมอ

NPC สาวกรอกข้อมูลทั้งหมดให้เสร็จสรรพในเวลาไม่ถึงสองนาที่ที่เสีย ด้วยซ้ำ และตัวข้อมูลที่ว่านั้นก็มาปรากฏอยู่ตรงหน้านายกันต์ พร้อมกับตัวเลข จำนวนเงินที่ต้องจ่ายถึงสามร้อยหกสิบล้านเหรียญ หักลบโปรโมชันสิบชั่วโมง พรึ่หนึ่งชั่วโมง ก็เหลือ 355,650,000 ซึ่งมันก็ยังเป็นจำนวนเงินมหาศาลที่ทำให้เจ้ากานต์ถึงกับกลืนน้ำลายเอือกด้วยความเสียดายสุดๆ เพราะเงิน จำนวนนี้เอาจริงๆ หากแปลงเป็นเงินบาทแล้วจะมากถึงสามแสนกว่าบาทเชียวนะ!

ซึ่งเจ้าคนที่เพิ่งจ่ายเงินจำนวนนั้นไปหาได้มีสีหน้าเสียดายแต่น้อย ประหนึ่งจะบอกว่าเงินแค่นี้เขาหามาใช้เมื่อไรก็ได้ มีหน้าซ้ำเงินในกองคลังของเขา ก็ยังมีให้ใช้จ่ายได้อีกเป็นจำนวนมาก ยังไม่นับรวมไอเท็มที่มีอยู่ในตัวซึ่งคิดมูลค่าไม่ได้อีกด้วย

กานต์ก็พอจะรู้อยู่ว่าพี่ชายของเขาไม่ใช่คนที่จะถูกมองว่าเป็นมนุษย์

ธรรมดาแบบชาวบ้านเขาได้ แต่ไอ้แบบนี้ก็ออกจะเกินไปหน่อย แม้ว่าเขาจะได้เห็นพี่ชายแสดงอกินหารมาถึงสิบหกปีแล้วก็ตาม แต่เจอเท่าไรมันไม่ยกกะชินสักที!

“ร...เรียบร้อยคะ การชำระเงินเสร็จสิ้น ห้องพักของคุณลูกค้าอยู่ในห้อง Z-300 เนื่องด้วยตอนนี้คุณลูกค้าใช้บริการพวกเราด้วยวงเงินที่เกินกว่าสิบล้านเหรียญ ตอนนี้คุณโลตัสจึงกลายเป็นลูกค้าระดับพรีเมียมของเราไปแล้ว จากนั้นไปในการใช้บริการครั้งต่อไป คุณจะได้รับส่วนลดค่าบริการต่างๆ ในอาเริน่า 20 เปอร์เซ็นต์ รวมทั้งมีสิทธิ์ใช้บริการห้อง VIP ของเราได้ แล้วก็ห้องที่ดิฉันเปิดให้ก็เป็นห้อง VIP ดังกล่าวเรียบร้อยแล้วค่ะ”

“ว้าว! บริการดีมาก ๆ ขอขอบคุณนะครับ”

กันตียิ้มรับอย่างพอใจ แต่ดูเหมือน NPC สาวคนนี้จะยังตั้งรับไม่ถูก เพราะอีตาผู้เล่นคนนี้เพิ่งใช้บริการด้วยจำนวนวงเงินสูงลิบจนเอาจริง ๆ คุณเธอทำยอดได้ถึงระดับมงกุฎพิเศษชั้นเลยด้วยซ้ำ แต่เธอสาบานเลยว่าหากมีใครถามว่าเคยเจอลูกค้าแปลกๆ แบบไหนบ้าง...อีตานี้เป็นรายแรกที่จะเล่าให้คนอื่นฟัง!

“ยินดีด้วยคะ ผู้เล่น โลตัส ได้ปลดล็อกความสำเร็จ ‘ไกลเดน ซิติเซน’ หลังจากใช้บริการจ่ายเงินให้ NPC มากกว่าสามร้อยล้านเหรียญในครั้งเดียว ผู้เล่นจะได้รับการเปลี่ยนไอดีเป็นระดับ ไกลเดน ทำให้สามารถใช้บริการทุกชนิดในทุกเมืองด้วยระดับ VIP และได้รับการลดราคาสินค้าจาก NPC ลง 10 เปอร์เซ็นต์ ค่ะ”

เสียงประกาศของไอ้ซึ่งดังขึ้นมาทำให้กันตื๋วหว่ะเหี๊ยเบาๆ ท่ามกลางสีหน้าทั้งของพวกน้องๆ ที่พยายามจะทำตัวให้ชิน

กันตื๋วหันไปหยิบการ์ดสีดำขอบทองที่คาดว่าเป็นคีย์การ์ดเปิดห้อง VIP ก่อนจะหันมามีม้วนให้ทุกคน

“เอาละ ถ้างั้นก็ไปลุยกันเถอะ วันนี้ฉันจะตีวเข้มเรื่อง MOBA ให้พวกนายเอง”